

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembra

2007.

MARTS

Nr. 2 (602)

DK DV apvienības vanadžu Ziemsvētku izskaņas sarīkojumā 7. janvārī Andreja Zinberga darbus bērniem lasīja, no kr.: Brigita Jerumane, Teodors Lilienšteins, Līlija Raisjāne, Helēna Hofmane, Mārtiņš Zinbergs, Valdis Pavlovskis, Daira Stumbre, Valdis Puķīte, Ilga Jankovska, Andra Berkolde, Liāna Berkolde, Pauls Berkolds, Laila Reimane, Dziesma Tetere, Annija Tetere, Dace Reimane, Daina Reimane, Anita Mellupe, Eduards Reimanis, Aija Reimane

(rakstu sk. 18. lpp.)

SARĪKOJUMU KALENDĀRS

3. martā plkst. 12.30 Oskara Kalpaka un Latviešu leģiona atceres sarīkojums

11. martā plkst. 12.30 DK LB biedru gadskārtējā pilnsapulce

18. martā plkst. 12.30 DK latviešu kreditsabiedrības biedru pilnsapulce

28. aprīlī plkst. 1.00 Latvijas ansambļa «Sliedziņi un griesti» koncerts

Losandželosas latviešu nama tālr.: 323-669-9027

DKLB informācijas tālrunis: 323-663-6267

DK LB Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com

Dienvidkalifornijas Latviešu **INFORMĀCIJAS BIĻETENS** ir
Dienvidkalifornijas latviešu biedrības izdevums

Raksti Informācijas Biļetenam iesūtāmi redaktoriem:

Astrai Moorai

6157 Carpenter Ave., North Hollywood, CA 91606

Tālr./tālrunis: 818-980-4748; el. pasts: astere2000@aol.com

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša 10. datumam. Iesūtītos rakstus redaktoriem ir tiesības īsināt vai rediģēt. Anonimus rakstus Informācijas Biļetenā neievieto. Rakstos izteiktās domas pauž tikai rakstu rakstītāju viedokli, kas var arī nesaskanēt ar izdevēju vai redaktora viedokli. Honorārus IB nemaksā.

DKLB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$25 gadā; ja biedrībā iestājas vīrs un sieva – par abiem \$40 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kurās nav DK LB biedri, Informācijas Biļetena abonēšanas maksa ir \$35 gadā. DKL B biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta biedrības kasierim:

Mr. **Jānis Taube**, 1700 Malcolm Avenue, #101

Los Angeles Ca 90024; Tālr. 310-475-8004

Čeki rakstāmi uz: LATVIAN ASSOC. of SO. CA vārda.

Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi ir – par pilnu lappusi \$25, ½ lappusi \$15, ¼ lappusi \$10, uzņēmējdarbības karti \$5.

Latvijas valsts prezidente Vaira Vīķe-Freiberga

Pils laukumā 3, Rīga LV-1050 <http://www.president.lv>

Embassy of Latvia in USA:

2306 Massachusetts Ave., NW Washington, D. C. 20008

Tālr.: 202-328-2840, fakss: 202-328-2860

El. pasts: embassy.usa@mfa.gov.lv

Mājaslapa: www.latvia-usa.org

Latvijas goda konsuls Kalifornijā un Arizonā

Dr. Alfreds Raisters

3013 Palos Verdes Drive West

Palos Verdes Est., CA 90274, tālr.: 310-377-1784

Repatriācijas centra adrese:

Pavalstniecības un imigrācijas departaments

Repatriācijas centrs, Raiņa bulvārī 5

Rīga LV-1508; tālr. 371-7219435

BAFL lapa tīmeklī: <http://www.bafl.com>

Amerikas latviešu apvienības (ALA) lapa tīmeklī:

<http://www.alausa.org> el. pasta adrese: alainfo@alausa.org

Daugavas Vanagu (ASV) mājaslapa:

<http://www.daugavasvanagi.org>.

CIA world factbook informācija:

<http://www.odci.gov/cia/publications/factbook/index.html>

Valsts iestāžu un sabiedrisko organizāciju adreses tīmeklī:

http://faculty.stcc.edu/zagarins/e-taure/Valsts_institucijas.htm

Dienvidkalifornijas latv. ev. lut. baznīca: www.socaldraudze.com

Valstu saraksts, kurās Latvijas pavalstnieki var ieceļot bez vīzas:

www.am.gov.lv/lv/KonsularaInformacija/bezvizu/

**DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS
VALDE:**

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis

631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505

Tālrunis: 818-842-3639;

el. pasts: ivars11@aol.com

Biedrības priekšnieka vietnieks: Ilgvars Dižgalvis

5111 Randal Street, Culver City CA 90230

Tālrunis: 310-838-1789

DK Latviešu biedrības valdē darbojas:

Jānis Daugavietis, Ilgvars Dižgalvis, Rūdolfs Hofmanis, Imants Leitis, Nora Mičule, Ivars Mičulis, Astra Moora (sekretāre), Nonita Priedīte (informātore angļu valodā), Jānis Rutmanis, Valdis Pavlovskis, Dace Taube (biedrības pārstāve latviešu nama valdē), Jānis Taube (kasieris), Vija Vīksne (sarīkojumu vadītāja).

Revīzijas komisija:

Pārsla Blāķe, Inguna Galviņa, Helēna Hofmane
DK Latviešu biedrības valdes sēdes notiek katra mēneša otrajā trešdienā Losandželosas latviešu namā.

IB metiens – 400 eksemplāru

Latviešu namu izīrē J. Taube, tālr.: 310-475-8004

Par adrešu maiņām ziņot: Rūdolfam Hofmanim

1339 Quintero St., Los Angeles, CA 90026,

Tālr.: 213-250-3857, el. pasts: Dobele@aol.com

**Par sarīkojumiem namā var uzzināt arī, zvanot uz
biedrības informācijas tālruni: 323-663-6267.**

Godātie biļetena lasītāji!

Lūdzu apskatiet savu adresi uz biļetena vāka. Ja aiz uzvārda nav b*7 vai a*7, biedru nauda vai abonēšanas maksa par 2007. gadu nav saņemta. Aiz uzvārda «p» burts ar datumu nozīmē, ka piesūtīts paraugeksemplārs. Lūdzam laikus nokārtot maksājumus, lai nebūtu jāpārtrauc biļetena piesūtīšana. Ikviens atbalsts ir ļoti svarīgs un tiek augstu novērtēts. Paldies!

Aicinājums arī iesūtīt rakstus un ziņojumus par notikumiem, vērojumiem, pasākumiem; ģimenes locekļu panākumiem darbā, mācībās; laulībām, kristībām, iesvētībām, interesantiem ceļojumiem u. tml. Ikviens priecājas, uzzinot par savu līdzcilvēku sekmēm.

Redaktore

Kā mēs Losandželosā latviešu namu cēlām

Šīs ir manas atmiņas par, manuprāt, visnozīmīgākā darba veikšanu, kurā es piedalījos no sākuma līdz beigām

Iecere iegādāties vai celt latviešu namu radās aizvadītā gadsimta 50. gadu sākumā. Atceros kādas vakariņas inženiera Edvarda Drumalda nesen iepirktajā mājā, kad Losandželosā nesen bija ieradies Latvijas Universitātes Lauksaimniecības būvniecības katedras vadītājs prof. Augusts Raisters. Sarunas, kā parasti, risinājās arī par latviešu sabiedriskā centra iegādi, kur nākotnē varētu notikt visas latviešu sabiedrības nacionālpolitiskās un sabiedriski kultūrālās aktivitātes. Profesors A. Raisters bija ieinteresēts piedalīties ieceres īstenošanā, un agrākais laikraksta «Latvis» redaktors Fēlikss Krusa apņēmas noskaidrot, vai jauniebraucējiem ir interese ziedot līdzekļus šādam mērķim. Man uzticēja šo ieceri populārizēt latviešu jauniebraucēju sabiedrībā.

Pēc kāda laika Fēlikss Krusa ziņoja, ka saziedots nepilni 2000 dolāru. Ar to nepietika, lai sāktu kaut ko konkrētu. Bija jāgaida, kad ieradīsies vairāk jauniebraucēju un viņu materiālais stāvoklis būs pietiekami nostiprinājies.

Nolēmām dibināt Latviešu nama iegādes komiteju, kuŗas pagaidu uzdevums būtu ieceres populārizēšana. Šajā komitejā ievēlēja šo rindīņu rakstītāju, prof. A. Raisteru, F. Krusu, E. Drumaldu, M. Drumaldu u. c. Pēc tam sākās pārrunas, vai celt jaunu namu vai iegādāties kādu amerikāņu sabiedrisku ēku. Sprieda arī, vai piesaistīt latviešu draudzi, lai iegūtu bezpeļņas organizācijas statusu, jeb vai dibināt latviešu namu kā akciju sabiedrību, kas maksātu nodokļus. Tie, kuŗi ieteica dibināt akciju sabiedrību, apgalvoja, ka, saprātīgi saimniekojot, varētu gūt arī ievērojamus ienākumus, ko gada beigās sadalītu akciju īpašniekiem.

Sabiedrības domas dalījās, vai latviešu nama iegādei vācami ziedojumi, jeb vai organizācijām jādod nauda, par ko komiteja pirkts vai cels namu. Tikmēr bija aizritējis gads vai vairāk, un izsludinājām gada sapulci, kuŗā ievēlēja nama iegādes komiteju un galvenokārt sprieda, kā projektu financēt. Pirms vēlēšanām piecēlās kāda tautiete un nosauca apmēram pusduci abu dzimumu jauniebraucēju, kuŗi bija pret nama pirkšanu vai celšanu kopā ar draudzi, kā arī teica, ka nauda nama celtniecībai vai pirkšanai jādabū no organizācijām. Bija skaidrs, ka jaunievēlētā komiteja šo viedokli aizstāvēs.

Par komitejas kandidātiem izvirzīja prof. A. Raisteru, mani un vēl dažus mūsu domubiedrus, taču mēs atteicāmies kandidēt. Komitejā ievēlēja vairāk locekļu nekā līdz šim. Par komitejas priekšsēdi ievēlēja Alfonu Reinu un citus viņa domubiedrus. Radās iespaids, ka komiteja darbosies sekmīgi un bez opozīcijas.

Pēc neilga laika jaunievēlētā komiteja reģistrēja Kalifornijas pavalsts akciju sabiedrību «Latviešu nams» un aicināja organizācijas un privātpersonas iegādāties nama akcijas.

Laiks ritēja, bet atsaucības nebija.

Gada beigās a/s saņēma paziņojumu, ka jāmaksā vairāki simti dolāru nodokļu. Tā kā a/s tādas naudas nebija, latviešu biedrības pilnsapulcē, būdams biedrības priekšnieks, ieteicu palīdzēt a/s samaksāt pavalstij pieprasītos nodokļus. Šo priekšlikumu sapulcē pieņēma ar noteikumu, ka lēmums ir tikai uz vienu gadu. Organizācijas bija paziņojušas, ka, iegūstot naudu, tās pašas cels latviešu namu un komiteja, kas nespēj sagādāt līdzekļus, nav vajadzīga.

Tad a/s «Latviešu nams» iepirka baznīcu ar nelielām sabiedriskām telpām 2450 Griffin Ave, Linkolna parkā Losandželosā.

Nama iegādes komiteja likvidējās, taču toreiz ne viens vien bija pārliecināts, ka latviešu nams Losandželosā ir nepieciešams.

Gadi ritēja, latvieši laicīgos sarīkojumus rīkoja jaunajā baznīcā un nelielajā zālītē. Lielākiem sarīkojumiem īrēja telpas dažādās vietās, kuŗas bija piemērotas vajadzībām un atbilda mūsu maksātspējai. Sevišķi piemērots izrādījās Starptautiskais institūts, kur daudzus gadus rīkoja Jaungada sagaidīšanas balles.

Agrākā latviešu baznīca 2450 Griffin Ave, Linkolna parkā

Tur gan bija stingri jāievēro lietošanas noteikumi. Nedrīkstēja pieprasīt ieejas maksu, kā arī ienest un lietot alkoholiskos dzērienus. Pirmo noteikumu apgājām, paskaidrojot, ka mēs neiekasējam ieejas maksu, bet biedru naudu. Otra ievērošanu atstājām uz apmeklētāju sirdsapziņas, piekodinot, ka, lietojot slepus ienestus alkoholiskos dzērienus, nedrīkst nonākt līdz manāmi iereibušam stāvoklim un noteikumu pārkāpējus no telpām izraidīs. Tautieši šo noteikumu ievēroja, jo negribēja zaudēt tiesības rīkot te citus pasākumus. Starptautiskā institūta telpas visiem saviem sarīkojumiem varējām lietot bez maksas.

Laikrakstā «Laiks» lasījām ziņas, ka daudzās citās latviešu kolonijās tiek celti vai iegādāti latviešu centri. Es nebiju vienīgais, kas atzina, ka jāaicina vēlreiz sabiedrību domāt par latviešu nama iegādi. Tai laikā centīgi klausījās Dr. Roberta Šullera iedvesmīgos sprediķus. Kādu vakaru dzirdēju viņu sakām: «Ja neveiksmes tevi piespiedušas pie grīdas un zemāk vairs nevari krist, tad tev atlikusi brīnišķīga iespēja tiekties augšup!»

Piezvanīju mācītājam Elmāram Caunem un norunāju tikšanos. Pastāstīju viņam sprediķī dzirdēto un jautāju viņam, vai mēs abi un mūsu domubiedri atkal nevarētu sākt prātot par aizmirsto mērķi – latviešu nama iegādi. Mācītājs jautāja, vai man ir kāds plāns. Ieteicu pēc dievkalpojuma sasaukt «tautas sapulci» draudzes zālē un spriest, vai mums ir vajadzīgs un vai mēs gribam pirkt vai celt latviešu namu, kā arī ievēlēt nama iegādes komiteju, ja vairākums lemtu pozitīvi. Man bija divi priekšnoteikumi:

- 1) komitejā neievēlēt pirmās likvidētās nama iegādes komitejas locekļus un
- 2) par komitejas priekšsēdi jāievēl kāds cienījams mūsu sabiedrības loceklis, kas līdz šim nav bijis nevienā sabiedriskā amatā un tādējādi viņam nebūs neviena kritizētāja, jo kritizē

tikai tos, kuŗi kaut ko dara.

Pirmo priekšnoteikumu bija grūti īstenot, lai gan bija vairāki ieteikumi. Nama iegādes komitejas priekšsēža amatam tika ieteikts labs kandidāts – dr. Haralds Alksnis. Sākām prātot, kā viņu pierunāt kandidēt tik atbildīgam un nepateicīgam amatam. Nolēmām, ka vispirms ar viņu runās mācītājs Elmārs Caune, pēc tam es, un, ja neizdosies dr. Haraldu Alksni pierunāt, iesaistīt vēl kādu.

Atvadoties mācītājs teica: «Ar Dieva palīgu!», mēs sarokojāmies un šķīrāmies.

Dr. H. Alksnis tūlīt atzina, ka latviešu nams ir nepieciešams, bet ne tik viegli bija viņu pierunāt uzņemties vadīt nama iegādes komiteju. Izziņojām sapulci, un draudzes zāle bija tautiešu pilna, jo latviešu skaits Losandželosā bija stipri pieaudzis. Darbojās divas draudzes, latviešu biedrība, amatieŗu teātris un tautasdeju kopa «Pērkonītis».

Par nama iegādes komitejas priekšsēdi ievēlēja dr. H. Alksni, valdē mani un vēl citus, kuŗi nebija darbojušies pirmā nama iegādes komitejā. Sapulcē vienbalsīgi nolēma, ka nekavējoties jāsāk ziedojumu vākšana un komitejai šis darbs jāvada un jāsakāŗo. Nolēma arī, ka nams jāiegādājas kopā ar draudzi, jo tādējādi būs iespēja iegūt bezpeļņas organizācijas statusu un nebūtu jāmaksā nodokļi.

Turpmāk ikvienā latviešu biedrības un draudzes sarīkojumā centās populārizēt latviešu nama iegādi. Notika īpaši sarīkojumi līdzekļu vākšanai. Komitejas priekšsēdis sazinājās ar visiem mūsu kolonijas tautieŗiem, lūdzot ziedot gleznas izlozei, lai iegūtu līdzekļus nama celšanai. Atsaucās gandrīz visi mākslinieki.

Fēlikss Krusa, interesējoties par agrāko laiku iebraucējiem Kalifor-

nijā, bija atklājis, ka latvietis Viljams Cimdiņš Pirmā pasaules kaŗa laikā kļuvis par daudzkārtēju miljonāru un vēlāk pārcēlies uz dzīvi Santabarbarā. Nolēmām doties uz Santabarbaru, uzmeklēt V. Cimdiņu un censties viņu ieinteresēt ziedot latvieŗu nama celtniecībai.

Fēlikss Krusa un Drumaldi aizbrauca uz Santabarbaru un uzzināja, ka V. Cimdiņš miris un viņa fondus apsaimnieko viņa atraitne, pēc tautības igauniete. Taču viņa nevēlējās latvieŗiem palīdzēt un vīra atstātos līdzekļus izmantoja, Santabarbarā veicinot Spānijai raksturīgo celtniecības stilu.

Pēdīgi līdzekļu kopsumma bija pietiekami liela, lai sāktu meklēt piemērotu zemes gabalu vai ēku, kas atbilstu mūsu vajadzībām, un tāds arī atradās. Losandželosas būvvalde publiskā izsolē gatavojās pārdot vairāku zemes īpaŗumu atliekas, kuŗus neaizņēma jauncēlamais autoceļš. Šie neizlietotie īpaŗumi atradās kopā un veidoja diezgan paprāvu apbūves gabalu. Izsoles dienā uzzinājām, ka izsoles sākotnējā summa bija par apmēram 20 000 dolaru lielāka nekā savākto ziedojumu kopsumma. Neviena cits šo zemes gabalu netīkoja, un mēs par sākumsummu to varētu dabūt, bet kur ņemt vairāk nekā 20 000 dolaru?

Komitejā tajā laikā bija ievēlēts arī plastmasas izstrādājumu fabrikants Imants Kaprālis, kas bija ar mieru izrakstīt čekus par trūkstošo summu, neminot atdošanas termiņu un paziņojot, ka aizdevums ir bez procentiem.

2006. gada sākumā Imants Kaprālis nomira. Kādā no pēdējām tikšanās reizēm pieminējām šo gadījumu, un Imants teica: «Toreiz jau tu biji radījis tādu latvieŗa nama iegādes gaistoni, ka katrs centāmies darīt, ko varējām.»

Pēc apbūves gabala iegūšanas komiteja domāja, ka grūtākais jau

1966. gada 4. augustā Kalifornijas valsts ceļu pārvaldē ieradās (no kr.): Edvīns Leimanis (†), Helmutis Braukis, Zīle Cukura, Voldemārs Ozoliņš, dr. Haralds Alksnis (†), Ilga Jankovska, Ilmārs Lūsis, Fēlikss Kruša (†), Tāļivaldis Dumpis, Kristaps Vilks (†) un pārvaldes pārstāvim Džonam Salijam (Sully) (trešais no kr. puses) pasniedza čeku par nopirkto zemes gabalu latvieša nama celšanai

aiz muguras, jo nezin kā bija izplatījās ziņas, ka bankas bez vilcināšanās aizdodot naudu celtniecībai, ja vien nopirkts apbūves gabals. Izsludinājām sacensību latviešu nama projektam. Projektu iesniedza trīs arhitekti – Staņislavs Borbals, Voldemārs Ozoliņš un Jānis Janavs. Komiteja izšķīrās par J. Janava projektu un noteica aizņēmuma summu. Dabūt aizdevumu no bankas pilnvarojām komitejas locekli Gunti Kuškēvicu. Bijām pārsteigti, ka vietējā *Bank of America* mūsu lūgumu noraidīja. Ko darīt – lūgt atkal līdzekļus tautiešiem, kuri jau bija paguruši ziedot? Kādās viesībās tikos ar Tāļivalža Kārkliņa kundzes radnieku, būvuzņēmēju Jāni Kļaviņu. Viņš teica, ka varot piedāvāt savu īpašumu *Carbon Canyon* rajonā, apmēram stundas brauciena attālumā no Losandželosas. Tur esot divstāvu celtni ar divām zālēm un vēl pāris mūra kabīnes. Es jautāju, vai viņš nebūtu ieinteresēts īpašumu apmaiņā, ja mēs par samaksu dotu apbūves gabalu, kas tuvu Losandželosas centram. J. Kļaviņš teica, ka gribot

mūsu īpašumu apskatīt. Apmaina tomēr nenotika, jo viņš vēlējās, lai piemaksā diezgan lielu summu. Komiteja izsludināja latviešu nama pamata grāvju rakšanas talku. Ieradās ducis jaunu, spēcīgu vīru ar lāpstām. Fotografija un apraksts par šo talku bija ievietoti laikrakstā «Laiks». Vēlāk gan izrādījās, ka grāvji, kuļos jālej cements pamatiem, izrakti citā vietā, nevis tur, kur paredzēts celt namu. Mēs paši tomēr jutāmies labi, jo parādījām

sabiedrībai, ka komiteja dara arī ko praktisku.

Tuvojās Dziesmu svētki Sanfrancisko. Losandželosas latvieši gatavojās braucienam uz turieni, un maz bija to, kuļi domāja par naudas ziedošanu latviešu namam. Reiz, sarunājoties ar Gunāru Meierovicu, pieminēju mūsu grūtības un jautāju, kā viņi uzcēla sabiedrisko namu Vašingtonā (D.C.). G. Meierovics arī gatavojās braukt uz Sanfrancisko kopā ar rūpnieku Robertu Hiršu.

R. Hiršs bija vecs kungs, viņa veselība ne visai stipra, un, ja kur devās, Gunārs Meierovics viņu vienmēr pavadīja. Viņš apsoliņa R. Hiršam pastāstīt, ka vēlamies Losandželosā celt latviešu namu, ko galvenokārt lietos latviešu jaunieši, un varbūt R. Hiršs, būdams pazīstams jauniešu pasākumu atbalstītājs, būtu ieinteresēts palīdzēt. Ieradies Sanfrancisko, tūlīt piezvanīju G. Meierovicam, un viņš apsoliņa kādā no nākamām dienām sarunāt tikšanos ar R. Hiršu. Diemžēl R. Hiršs piepeši saslima un G. Meierovica pavadībā devās atpakaļ uz savu dzīvesvietu. Prombraucot Gunārs man pavēstīja, ka teicis Hiršam par manu vēlmi ar viņu tikties, un R. Hiršs bijis ar mieru.

Talcinieki rok latviešu namam pamatus, no kr.: Viktors Vaitis, inženieris Laimonis Barviks (†), Jānis Leimanis

Atgriezies Losandželosā, pastāstīju nama iegādes komitejas locekļiem par neveiksmi. Komitejas priekšsēdis domāja, ka komitejai jāsamaksā man par lidojumu uz Vašingtonu, D. C., lai mēģinātu panākt R. Hirša atbalstu mūsu projektam. Es priekšlikumu noraidīju, jo, tā kā nevarēja garantēt pozitīvu iznākumu, negribēju izlietot sūri grūti savākto ziedojumu naudu. Pēc ilgākas slimošanas R. Hiršs aizgāja mūžībā.

Dziesmu svētkiem Sanfrancisko beidzoties, svētku rīcības komiteja nolēma, ka nākamie Rietumkrasta Dziesmu svētki rīkojami Losandželosā un lūdza mani par to paziņot Losandželas latviešu sabiedrībai. Priekšlikums tika pieņemts, un mani ievēlēja par Dziesmu svētku rīcības komitejas priekšsēdi. Darba netrūka, taču līdzekļus vākšanu nama celtniecībai nepārtaucām un rīkojām pat dažādus līdzekļu vākšanas pasākumus. Bija tieši tāda sajūta kā toreiz, kad runāju ar mācītāju Cauni – ja esi nokritis uz grīdas, tad atlicis tikai viens – celties!

Kādā skaistā, saulainā svētdienā biju ielūdzis pusdienās savu korporācijas krustdēlu Māri Andersonu. Viņš nesen no Ņujorkas bija pārcēlies uz Losandželosu. Ņujorkā viņš bija strādājis Jāņa Rīsberga būvfirmā, pēc tam dabūjis darbu *Bank of America* un Losandželosā bija galvenās *Bank of America* viceprezidents. Runājām par daudzko, un pēdīgi arī par man vistuvāko tematu – latviešu namu. Stāstīju, ka mums ir nopirkts gruntsgabals, bet *Bank of America* noraidīja aizdevumu. Māris tikai noteica, lai kungs, kas šo lieto kārtu, nākamās nedēļas sākumā ierodas pie viņa un paņem līdzī vārdzīgos dokumentus.

Piezvanīju Guntim Kuškēvicam un lūdzu viņu nākamā nedēļā otrdien ierasties pie *Bank of America* viceprezidenta Māra Andersona.

Guntis piezvanīja un ziņoja, ka tiekot sūtīts uz to pašu bankas filiāli, kur mūsu lūgums jau reizi noraidīts. Viņaprāt, gājiens atkal būs veltīgs. Es savukārt zvanīju Mārim, bet viņš atbildēja, lai iet vien droši, šoreiz nenoraidīs. Un tā arī notika! Aizdevums tika dots draudzei, un tai bija jābūt aizņēmuma galvotājai. Pirms draudzes padomes locekļi piekrita galvot, viņi bija jāpārlicina, ka draudzei nedraud bankrots. Aizdevums, ja pareizi atceros, bija 100 000 dolaru. Aizritējušā gadsimta 70. gados tā bija liela nauda.

Sākās būvdarbi, kuņus pārraudzīja Jānis Janavs. Galvenos darbus veica lietpratēji, mazākos darbus mēs paši, rīkojot talkas. Nepilnu gadu pirms nama celtniecības beigām ieteicu ziedojumu vākšanai saukli: «Nams būs drīz gatavs, bet tas būs tukšs. Nebūs galda, kur piesēsties, nebūs krēslu, kur apsēsties, nebūs šķīvju, no kuņiem ēst un nebūs dakšiņu un nažu, ar kuņiem ēst. Iegādāsim šīs nepieciešamās lietas katrs sev, ziedojot 20 dolaru!»

Skeptiķi teica, ka nekas neiznāks. Cilvēki naudu nedos, un par 20 dolariem to visu nemaz nevar nopirkt. Notika pretējais. Nauda inventāram tika ziedota labprāt. Galdus gatavoja mūsu galdnieki paši. Galda piederumi bija lēti, visdārgāk maksāja krēsli.

Kārtējā komitejas sēdē bija jāizlemj, kādus materiālus lietosim lielajai zālei – asfalta flīzes vai parketu. Lielākā daļa komitejas locekļu vēlējās parketu, bet bija jāatrod kāds parketa licējs. Ar asfalta flīzēm cementa grīdu var noklāt kuņš katrs, bet parkets likt jāprot. Parketa licēji par savu darbu prasīja bargu naudu. Galu galā pieteicās divi parketa likšanas «meistari». Abi bija komitejas locekļi, kuņi parketu bija likuši savu māju piebūvēs. Tie bija Viktors Vaits un šo rindiņu rakstītājs. «Meistari» par palīgstrādniekiem pieaicināja pārējos talaviešu kopas locekļus.

Tā kopējiem spēkiem mēs soli pa solītim tikām pie sava nama, kur notika visu organizāciju un pašdarbību kopu

sarīkojumi un pasākumi. Agrākā baznīca *Griffin* avenijā bija jau pārdota, un, kamēr gruntsgabala otrā galā nebija uzcelta latviešu baznīca, dievkalpojumi mācītāja Elmāra Caunes vadībā notika nama lielajā zālē.

Financiālās raizes nemitējās arī pēc nama uzcelšanas, jo bija divi atmaksājami parādi – *Bank of America* un Imantam Kaprālim. Bijām priecīgi pārsteigti par Māra Andersona darbavietas ziedotiem 5000 dolariem.

Kopš 1974. gada biju latviešu kreditsabiedrības kasieris un vadītājs. Kādā gada sapulcē pārliecināju kreditsabiedrības biedrus, ka katru gadu vajadzētu ziedot latviešu nama celtniecībai 1000 dolaru. Kreditsabiedrības valdes locekļi piekrita un lūdza mani noskaidrot, vai pavalsts pārraudzības iestādes šo ziedojumu atzīt par legālu. Viens no mūsu galdniekiem izgatavoja iespaidīgu informācijas dēli, ko novietoja latviešu namā. Rādījām to pavalsts revidentiem un paskaidrojām, ka visi raksti, kuņi tur piesprausti, mudina atbalstīt kreditsabiedrību, par ko mums ik gadu jāmaksā 1000 dolaru.

Pēc nama uzcelšanas nama iegādes komiteja kļuva par nama apsaimniekošanas komiteju. Pirmā gada beigās namam bija zaudējumi, jo latviešu organizācijas, kuņas namā rīkoja sarīkojumus, alkoholiskos dzērienus, galvenokārt boli, pārdeva apmeklētājiem un naudu ieskaitīja sarīkojuma ienākumos.

Vienīgie nama ienākumi bija ziedojumi un kāds apsaimniekošanas komitejas sarīkojums. Latviešu nams oficiāli bija draudzes sabiedrisko aktivitāšu celtnes un nekādi nodokļi par to nebija jāmaksā.

Vienīgā iespēja pavairot ienākumus bija dibināt latviešu klubu ar biedru naudu 50 dolaru personai gadā. Kluba biedru skaitam pārsniedzot 50, varējām dabūt dzērie-

nu pārdošanas atļauju saviem biedriem. Latviešu klubs ir vēl tagad, biedru nauda tāpat ir 50 dolaru, un kluba biedru saraksts ir latviešu nama priekštelpā pie sienas.

Sākumā bija grūtības pārliecināt organizācijas, ka to sarīkojumos ienākumi, pārdojot dzērienus, jāpievieno nama ienākumiem, jo bārs bija nama apsaimniekošanas komitejas pārziņā un peļņu izlietoja nama parādu atmaksai.

Labi atceros apsaimniekošanas komitejas sēdi, pirmo saimniecības gadu beidzot. Mēs īsti nezinājām, ko darīt, kā rīkoties, jo katrs iesākums ir grūts. Ierosināju nepieminēt latviešu sakāmvārdu «pirmie kucēni jāslīcina». Nama apsaimniekošanas komitejas priekšsēdis lūdza ikvienu komitejas locekli uzrakstīt ieteikumu, kā pārorganizējama nama saimniecība. Nākamā sēdē bija tikai viens iesniegums – manējais. Priekšnieks teica, ka jāpieņem vienīgais ieteikums, un, ja tam nebūs rezultātu, spriedīsim atkal. Savā ieteikumā biju paredzējis:

1. Apsaimniekošanas komitejas vietā jārada nama pārvalde, kurā ir visu to organizāciju un pašdarbības kopu pārstāvji, kuŗas namā rīko savus pasākumus, no katras pa vienam, izņemot draudzi, no kuŗas ir divi pārstāvji, viens no tiem draudzes priekšnieks.

2. Nama pārvaldei ir tiesības nama telpas izīrēt cittautiešiem, kā arī pašu orgaizācijām un atsevišķām personām.

3. Bārs ir tikai nama pārvaldes pārziņā, un nama pārvalde gādā par dežurantiem pie bāra.

4. Reizi mēnesī notiek nama pārvaldes sanāksmes, noteiktā datumā, rakstveida paziņojumus un atgādājumus neizsūtīt.

5. Nama pārvaldei jāpieņem algots nama uzraugs un jāgādā, lai viņam būtu istaba, kur apmesties.

Jāteic, visgrūtākais nama apsaimniekošanā bija pieradināt pašu orga-

nizāciju vadītājus apzināties, ka ienākumiem no bāra jāpapildina nevis organizāciju, bet gan pārvaldes kasi.

Spraigas debates latviešu sabiedrībā bija, vai jācenšas nomaksāt parādus, kuŗi bija aizdoti nama celšanai, pēc iespējas ātri, jeb vai vadīties no viedokļa, ka namu uzcēla šī paaudze un nokārtot parādus ir nākamās paaudzes uzdevums. Aizstāvēju viedokli, ka parāds nav brālis un katrs ziedotais vai nopelnītais dolars jāizlieto parāda deldēšanai. Bija «padomdevēji», kuŗi ieteica ieņemt naudu neizlietot parādu deldēšanai, bet ieguldīt Amerikas saimnieciskos pasākumos un saņemt lielākus procentus nekā tos, kuŗi mums jāmaksā par *Bank of America* aizdevumu. Diemžēl viņi nevarēja pateikt, kur tāda iespēja būtu.

Viendien man ienāca prātā pārbaudīt, vai ir daudz cilvēku, kuŗi vēl namā sev un savai ģimenei nav iegādājušies krēslus un citu inventāru. Paņēmu vienu krēslu un, no skatuves uzrunājot sarīkojuma

dalībniekus, turējos pie krēsla atzveltnes. Jautāju: «Vai zināt, kāpēc es tuos pie krēsla?» No zāles atskanēja visādi minējumi. Pateicu, ka zālē ir daži tautieši, kuŗi vēl nav iegādājušies savu krēslu un, lai kāds no viņiem neapsēstos uz manējā un man nebūtu jāstāv kājās, krēslu paņēmu līdz uz skatuves. Zāli pāršalca skaļi smieklī. Vēlāk pārvaldes kasiere Lūcija Šmita kundze teica, ka vairāk nekā pusducis tautiešu viņai jautājuši, cik liela tad ir inventāra iegādes summa un, uzzinājuši, ka 20 dolaru personai, to samaksājuši.

Atzīstos, nezinu nevienu, kas nebūtu nopircis krēslu, galda stūri un galda piederumus, kaut gan droši vien tādi ir.

Nākamais naudas vākšanas projekts, kas vēlāk izrādījās arī pēdējais, bija uzaicinājums aizdot nama parāda samaksai 1000 dolaru bezprocenta aizdevumu uz pieciem gadiem. Šo akciju intensīvi propagandēju ar runām un rakstiem, un radās pārliecība, ka pasākums sekmēsies.

Losandželosas latviešu nama pārvaldes locekļi 1976. gadā; no kr.: Leo Veiss, Alberts Sproģis (†), Pauls Maldutis, Lūcija Šmite, Helmutis Braukis, Ilga Jankovska, Jānis Janavs, Ādolfs Ābele, Kārlis Petrovskis (†); stāv: Tālivaldis Kārklīņš (†), Ilgvars Dižgalvis, Andris Damroze (†), Valdis Brauns (†), Daniels Agrums (†)

Kādā sanāsmē pārvaldes kasiere ziņoja, ka vairāki aizdevumi jau iesūtīti un pieņemti arī citi, kopsummā pat vairāk nekā nepieciešams. Kasiere ieteica man paziņot, ka vairāk naudas nav jāiesūta. Man radās cita doma. Paziņoju, ka tiem aizdevējiem, kuŗi vēlas saņemt tūlīt atpakaļ nevis visu aizdoto summu, 1000 dolaru, bet tikai 800, un ir ar mieru ziedot 200 dolaru parāda samaksai, var tūlīt šo naudu saņemt. Ieguldot 800 dolaru kuŗā katrā bankā, piecos gados 200 dolaru atgūtu (ievērojot tolaiku ieguldījumu procentus).

Apmēram pēc gada, kad nama pārvaldes priekšnieka amatam vairs nekandidēju, par priekšnieku ievēlēja Kārli Kalēju, un nama kasē bija apmēram 15 000 dolaru nama naudas un nepilni 10 000 dolaru aizdotās, jo daudzi vēl nebija izlēmuši, vai ņemt atpakaļ 800 dolaru tūlīt jeb vai gaidīt piecus gadus, lai saņemtu 1000 dolaru.

Nobeigumā gribu sirsnīgi pateikties visai latviešu sabiedrībai par piedalīšanos latviešu nama celšanā, ziedojot naudu, nākot uz talkām, darbojoties iegādes komitejā un nama pārvaldē. Ar atzinību jāpiemin arhitekts Jānis Janavs, mūsu latviešu nama būvplānu autors. Sevišķu pateicību pelnījuši Imants Kaprālis un Māris Andersons, kuŗi mūs izveda no strupceļa.

Gribu pieminēt vēl trīs personas, kuŗas visus šos gadus pašaizliedzīgi darbojušās kopā ar mani – Lūcija Šmite, uzņemoties atbildīgo kasieres amatu, Ilga Jankovska, kas ilgus gadus bija sekretāre, un Albertu Sproģi – ilggadēju bāra pārzini.

Dienvidkalifornijas latviešu sabiedrības kopīgi celtā latviešu nama atklāšana notika 1973. gada 15. septembrī.

Helmuts J. Brauķis

Agrāk un tagad

Linkolna parkā savulaik dzīvoja daudz latviešu. Tagad rajons pasliktinājies: mūsu bijušo baznīcu apjož metalla sēta, sarīkojumu zālei baznīcas aizmugurē durvīs ir metalla režģi, kādus agrāk nevajadzēja. Citas ēkas tai apkaimē ir vēl vairāk nocietinātas. Baznīcas nosaukums tagad ir TEMPLO EMANUEL ASAMBLEA APOSTOLICA DE LA FE EN CHRISTO JESUS, INC. Labā pusē blakus piebūvēta kāda ēka, laikam telpas klasēm. Pati baznīca ir glīta un kopta. Šajā baznīcā salaulāja Dižgalvjus, Stumbrus, droši vien arī Līgu Brauķi un Viktoru Vaitu, u. c. Aiz sarīkojumu zālītes notika papildskolas mācības, visām klasēm vienā telpā. Atceros, vienā grupiņā lasīja Juŗa Neikena stāstu «Bāris»; kāds zēns citēja Pēcīša tekstu un brēca: «Ceptu gribu, zaļas negribu!», un citas grupas meitene noteica: *Spoi-led brat!*

Latviešu namā katras klases skolēni mācās savā telpā. Skolu tagad apmeklē nama cēlēju dr. Haralda Alkšņa un Jāņa Janava mazbērni.

H. H.

Foto: Helēna Hofmane

Latviešu bijušais īpašums, baznīca 2450 Griffin avenijā

DKLB biedru gadskārtējā pilnsapulce

**svētdien, 11. martā plkst. 12.30 latviešu nama otrā stāvā
Ināras un Alfona Reina piemiņas istabā**

Darba kāрта:

**Sapulces vadības vēlēšanas;
2006. g. pilnsapulces protokola nolasīšana;
Priekšnieka ziņojums par darbību 2006. gadā;
Kasiera pārskats par 2006. gadu;
Revīzijas komisijas ziņojums;
DKLB 2007. gada budžeta pieņemšana;
Valdes locekļu un revīzijas komisijas vēlēšanas;
Dažādi jautājumi.**

DKLB valde

Kas gan tie par svētkiem bez kritizētājiem

Ļoti subjektīvas pārdomas

Maza bitīte ložņā kamēliju sārtajos un rozā ziedos, pāris sprīžu tuvāk krūmu galotnei kolibri nočirkstina savu sīkzāģīti. Kāds cits manām acīm agrāk neredzēts putniņš (tāds kā Latvijas žagatu trūcīgs radnieks) pārlūko sīkdārziņu ar inspektora skatienu: Ziemsvētku kak-tusi zied, tomātu stādi, mandarīnu, apelsīnu un citrona koki nes ziemas augļus saviem kopējiem, kallas mulsina ar baltumu Ziemsvētku zvaigžņu sarkano un balto ziedu krūmu paēnā, no mājas lieveņa raugoties, okeana horizontā salas ietinušās gandrīz necaurredzamā dūmakā, it kā vēl nav modušās. 1. janvāris. Ventūra, Kalifornijā.

Tāds varētu būtu ieraksts manā dienasgrāmatā, ja vien būtu laikus to sākusi rakstīt. Vēl tajā varētu piemetināt: Jaungada pirmajām brokastīm par godu no saldēta-vas tika izņemti un uzsildīti Ziemsvētkos cepti pīrāgi...

Televīzijā rāda Rožu parādi, skatītāji pilnām mutēm komentē, uzliela vai kritizē, salīdzina.

Tautieši, kuŗi gadu miju rēgulāri sagaida latviešu namā arī noteikti salīdzināja, kas šoreiz izdevies labāk, kas, gluži vienkārši – citādāk.

Vecgada pēdējā dienā abas ar Noru Mičuli ieradāmies namā pašas pirmās, apsteidzot pat Daces un Jāņa Taubes tandēmu, viņu izdomas pilno vedeklu Pegiju un kā skudriņu čaklo Dairu Stumbri. Vēlāk mums pievienojās zāles izrotātājs Imants Leitis, kārtībnieks Teodors Liliensšteins, ar ieteikumiem palīdzēja Liene Linde.

Tītars atnests jau izcepts, laši arī jau atdzisuši no krāsns svelmes, rasola un vinegreta pamatsastāvdaļas sakapātas jau iepriekšējās dienas vakarā, bet pupas un zirņi vēl mirkst bļodās, salāti un dārzeni dušojas izlietnē, cāļu spārniņi gozējas cepeškrāsnī, sēnes mirkst marinādē, ka-zu siers pārklāj tomātu ripiņas, saldaiss un skābais krē-jums sakūst garšvielu dejā – mēli mulsinošās mērcēs...

Ap pulksten diviem dienā, kad čaklos darboņus pārņēma tāds kā slābanums, Astra pa tālruni paziņoja prieka vēsti, ka Latvijā Jaunais gads jau klāt! Šis fakts visus spārnoja otrai elpai, kuŗu vairs nebija laika atvilkt līdz pat pirmajiem viesiem: tie bija Valdis Volkovskis ar Rīgas viešņu Ligitu Ērmani un Mooru pāris no Holivudas.

Sēdvietas pie senioru galdiņiem, protams, akurāti aizpildījās pirmās. Rūdolfis Hofmanis izdarīja vislielāko vecgada vakara varoņdarbu – viņš vienīgais prata uzstiet kaklasaiti visjaunākajam vakara džentlmenim – Dainim Lejiņam, kas bija uzcirties gluži kā Anšlava Eglīša romānu frants. Pārējie vīri atzinās, ka kaklasaites mezglus, drošs paliek drošs, nemaz nekustina...

Mūzikantam pat nebija laika noņemt Ziemsvētku vecīša cepuri, lai noslaucītu sviedrus, jo viņam par piedziedātājam nemitīgi pieteicās šai sabiedrībā jau zināmās dāmas – Nora Mičule, Anite Mellepe, Daina Bīriņa, gan arī tādas, kuŗas namā ieradās pirmo reizi – Dita no Saldus puses, Anete Graudiņa no Lietuvas konservātorijas.

Dancot mazāk kārie posās uz mājām agrāk, saudzīgi iebāzuši kabatās ar Jāņa Daugavieša palīdzību lietās laimes, bet atsevišķi deju pāri plāna vidū virpuļoja kā eksotiski putni riesta deju laikā. Viens no senioriem – Zigmunds Gučkovs – dāmu dejā tika uzaicināts pats pirmais, jo tikai pirms četrām nedēļām nomainījās dancotāja galveno detaļu – mugurkaulu! Viņa spožais deju maratons beidzās ar nelielu piepalīdzēšanu, lai godam nokļūtu līdz sievas Tamāras stūrētajam autobusiņam. Man par prieku šajā braucamajā vieta mājupceļam atradās arī man. Balles turpmāko gaitu lai apraksta tie, kuŗi palika vēl ilgāk par pulksten diviem naktī!

P. S. Atvainojos staltajam kungam, kas manu pieteikumu dāmu dejai bija sapratis kā... pateicības runu šī skaistā latviešu nama cēlējiem... Gadu mijā gadās arī lielāki pārpratumi. Kādam tautietim negāja pie sirds 2007. gada cipars septiņi – tas taču esot jāraksta, kā ASV pieņemts – bez svītriņas. Tomēr ceru, ka visi saprata, kāds gads iestājies gan amerikāņiem, gan latviešiem. Taču... ja tā labi padomā – nebūtu nemaz slikti, ja Jauno gadu rakstītu ar ciparu 1, jo tad mēs visi būtu veselus sešus gadus jaunāki, it sevišķi tie, kuŗi gadu gadiem nepagurst, gādājot, lai šie kopības svētki būtu un notiktu.

Un svētki bez kritizētājiem, kā zināms, nevar būt labi izdevušies.

Anita Mellepe

Dzintra Janava (kreisā pusē) un Ināra Valle Jaungada naktī mēģina uzminēt, kas no alvas gabala izlējies

Sadraudzīgo zvaigžņu gaismā

Laiks ap gadu miju ir tik bagāts notikumiem – gluži kā zvaigznes debesīs abpus Piena ceļam, vajag tikai ciešāk ieskatīties! Un allaž atrodas kāds cilvēks, kuŗš, tāpat kā Mazais Princis franču rakstnieka Antuāna de Sent-Ekziperī pasakā, ierāda mums kādu jaunu zvaigzni, zvaigzni, no kuŗas gaismas smel spēkus viņš pats...

Epifānijas dienai veltītajā Daugavas vanadzū sarīkojumā lauvas tiesu darba paveica Inguna Galviņa. Viņa ļoti veiksmīgi bija izvēlējusies arī palīgus – toršu cepējus, galda klājējus, galvenā cienasta gatavotājus.

Jau pirms dievvārdu sākuma baznīcā sirmās vana dzes rūpīgi cēla uz virtuves galda mājās gatavotos našķus. Latviešiem izsenis kopā sanākšanas reizēs svarīgi ir krietni pamieloties. Taču šoreiz Inguna izdomāja, ka plāna vidū jāieripina zelta dālderis – latviešu lauku sētas vakarēšanai raksturīgākais – priekšālasīšana. Šis senais tikums, kopš latvieši ielauzījās grāmatā, latviešu memuārliteratūrā aprakstīts jo koši: ievērojami kultūras un sabiedriskie darboņi bērnībā tā sekmīgi vingrinājušies priekšālasīšanas mācā (tagad varētu piebilst – orātormākslā. Par lasāmvielu, sākot ar skala gaismas laikmetu, noderēja viss: dziesmu grāmata, avīzes, kalendāri – cik nu kuŗam latvietim bagāts bija ģimenes bibliotēkas iedīglis...

Inguna Galviņa vispirms runāja par nepieciešamību kopt latviešu valodu, par labu piemēru minot Andreja Zinberga grāmatas. Mūsu pašu vietējā autora grāmatās bērniem valoda ir tīra, plūstoša un nesamākslota. Pulks priekšālasītāju sarīkojuma apmeklētājus iepazīstināja ar Knīpas un viņas draugu piedzīvojumiem, un tajos ar smaidu ieklausījās gan pats autors, gan viņa uzticamais grāmatu ilustrators Teodors Liliensšteins. Viņš ar labu vārdu pieminēja arī grāmatu spiestuves darbiniekus.

Sarīkojuma apmeklētāji bija sasēduši ap astoņiem galdiem, bet «aktieŗu ansamblis» izvietots divās rindās skatuves priekšā. Tur sēdēja un savu izgājienu gaidīja gan bijušais ministrs, gan dziesmuspēles «Eslingena» sōliste, gan jautkā koŗa diriģents ar savu saimi, gan pavisam klusi «grāmatu tāŗpi». Lasījums izvērtās gan tā kā mazliet par gaŗu, un nebūtu bijis par ļaunu to atdzīvināt ar kādu jautrāku dziesmu vai rotaļu, jo zināms, ka visu literāro sarīkojumu «Achileja papēdis» ir ilgstoši saglabāt uzmanību auditorijā, kuŗā ir dažāda vecuma pārstāvi.

Brīdī, kad, raitos pantus lasot, no jauna tika pieminēta zaļā eglīte, man pašai īpaši svarīgi šķita prāvesta Dāvja Kaņepa pēcpusdienas ievadā izteiktais ierosinājums aizlūgt par eglītēm, kuŗas pēc Zvaigznes dienas visā pasaulē no godistabas tiek izmestas mēslainē...

Latviešu nama sarīkojumos galvenā rota ir paši tautieši. Jau kuŗo reizi ar acīm apmīļoju Reimaņu ģimeni – viņi aicināja no eglītēm šķirties ar godu, ōkeana krastā tās sadedzinot. Kā ģimenes iecere īstenojās, ceru uzzināt nākamā tikšanās reizē, kad atkal kopā sanāks nama sadraudzīgās Zvaigznes.

Anita Mēllupe

Andrejs Zinbergs (vidū) un viņa vēl neprecētie dēli; pa kreisi Juris, pa labi – Mārtiņš

Cilvēki mums līdzās

Lūgšanas stundā pirms rītausmas

Tūristu nesezonas laikā un turklāt naktī mazu kūrortpilsētu ielās izskatās stipri līdzīgi: rets gājējs, rets auto, pa kādai avarijas dienesta vai sanitāram auto... Ventūrā man laimējās iepazīt kādu pavisam jaunu «naktsputnu» sugu – katoļticīgās draudzes aktīvistus, kuŗi apzinīgi ievēro adorācijas (pielūgšanas, godināšanas) tradīciju: rožukroņa skaitīšanu altāra priekšā cauru diennakti. Ticīgie ļaudis šajā cēlajā stafetē cits citu nomaina tikpat precīzi kā dežūrārsti reanimācijas nodaļā slimnīcā!

Ventūras Svētā Buenaventura katoļu dievnama attēls redzams vai katrā tūristu katalogā. Šo baznīcu pirms 225 gadiem cēla spāņu misionāri, franciskāņu mūki – priesteri. Kalifornijā viņi uzcēla 21 misiju baznīcu, vairākas no tām priesterā Džunipero Serra vadībā, arī Ventūrā. Baznīca ir Ventūras vēsturiskais centrs, no šejienes sākās indiāņu pievēršana kristietībai.

Kādu svētdienu pastaigājoties, mani dievnamā ievilināja mūzikas skaņas, kas plūda pa atvērtajām durvīm. Toreiz neiedomājos, ka majestātiskās ēkas durvis vēršu pat nakts vidū... Latvieši Guna un Julians Sondori, apzinīgi lielās draudzes locekļi, uzaicināja mani piebiedroties viņiem adorācijā 10. janvārī. Vienīgā vilšanās – drošības apsvērumu dēļ adorācija vairs nenotiek lielā altāra priekšā baznīcā, bet īpašā šim nolūkam iekārtotā kapellā. No pirmdienas līdz piektdienai ticīgie ļaudis cits citu lūgšanās nomaina ik pa stundai, Sondoru ģimenes «dežūra» dievnamā ir katru trešdienu pirms rītausmas, no pulksten četriem līdz pieciem.

«Šajā stundā nododies pārdomām, un to nenožēlosi,» teica Guna, un viņai izrādījās pilnīga taisnība.

Pirmsausmas stundā ar Gunu un Julianu iepazīnos tuvāk, jo mani allaž interesējis, kā ticīgu ļaužu vārdi saskan ar viņu darbiem. Rožukroni skaitot, Guna un Julians aizlūdza par viņiem visdārgāko ikdienas dzīvē: tuvo un mīļo cilvēku morālo un fizisko veselību, mieru virs zemes, Latvijas nākotni...

Svētā Buenaventura baznīcas altāris

Stāsts par draudzību

Sondoru pāri pirmoreiz ieraudzīju darbatēpos. Viņi bija ieradušies pie draugiem, lai palīdzētu dārza darbos – nozāģētu apelsīnkoka liekos zarus. Man par pārsteigumu auto bija ielikts ne tikai motorzāģis, bet arī dārza šķēres un pat ļoti parocīga slota lapu saslaucīšanai. Zaru zāģēšana notika tik raiti, ka tik tikko paspēju paņemt no plaukta fotoaparātu. Vērojot laulāto pāri strādājot, secināju, ka viņi pieraduši darboties saskanīgi, bez liekiem vārdiem, viens otram neaizrādot. Vēlāk uzzināju, ka Sondoriem bez pašu mājas un dārza ir vēl divas mītnes, par kuŗām rūpēties. (Viņu mīlestības rūpju lokā ietilpst arī ikdienas apmeklējumi pie 99 gadu vecās Gunas tēva māsas Ludmilas Gaidukas vecļaužu mītnē Ventūrā.)

Tā gan bija tikai dārza talka, bet abi seniori, braucot pie draugiem, līdzī bija paņēmuši mazas, jaukas dāvanīņas – gluži pēc paraduma Latvijā, kur tukšām rokām pie draugiem nekad neiet. Man uz iepazīšanos tika dāvināta koši violeta orchideja, turklāt par lielu pārsteigumu zieds bija pirktā veikalā, jo pašmāju dārzā tobrīd nekas **tik skaists neziedot**. Agrāk vai vēlāk arī es varēšu stāstam par draudzību ar Sondoriem pievienot savu pieredzi: austrumu sakām vārds vēstī – ja cilvēki tikušies vienreiz, iespējams, tiksies vēlreiz, bet, ja tikušies divreiz, noteikti tiksies arī trešoreiz.

Bieži dzirdēts – vīrs ir ģimenes galva, bet sieva kakls, kas galvu groza. Vērojot Sondorus, kuŗi viens otru atraduši dzīves atvasarā, atliek tikai priecāties – viņi necenšas otru nemitīgi «grozīt» vai pamācīt.

Stāsts par Julianu

Julians piedzima rudzu plaujas laikā 1924. gadā, Latgales pusē, Vārkavā, netālu no Līvāniem, būdams pirmais piecu bērnu ģimenē. Viņa aukle bija vectēvs Kristaps – krietns vīrs pēc auguma, rakstura un valodas. Šos tikumus no viņa mantojis arī Julians. Man nav grūti iedomāties, kā asprātīgais vīrs, ar puišeli kādu smagāku priekšmetu ceļot, apmierināti nosaka: «Mēs abi divi kopā – tikpat stipri kā citi pieci!»

Pēc Kristapa nāves viņa abi dēli īpašumu Latgalē pārdeva. Ar naudu, ko saņēma par iekoptās rudzu zemes pusi, Juliana vecāki Pēteris un Ieva Dundagas pusē nopirka meža stūri. Zemes gabalam bija skanīgs vārds – Silmači. Vecākais dēls Julians kļuva par tēva tuvāko palīgu un kopā ar viņu līda līdumu gluži kā senlatvieši – cēla akmeņus, no zemes izplēsa saknes, ko sadedzināja lielos ugunsuros. «Tikai alu dzeļot nebija tēvam līdzī jātur,» smejas Julians, kas jauno zemi iekopjot sviedrus lēja pamatīgi. Līdumnieki gadu mitinājās netālajās Vēžu mājās, bet jaunbūvē

Silmačos Julians nedabūja pat padzīvot – namu nepaspēja pabeigt. Sākās Otrais pasaules karš, un Sondoru ģimene, tāpat kā tūkstošiem citu cerēja, ka karš drīz beigsies un Juliāna vecuma puisis, latviešus, vairs neiesauks. Cerības izrādījās maldīgas, un, lai gan no Volchovas purviem Latviešu policijas pulka «Rīga» ierindnieks Julians tika ārā ar veselu ādu, puisi dzīves svarīgākais pārbaudījums sagaidīja kaut kur Lietuvā, tiekoties ar partizāniem. Ievainojums bija smags, kāju zem ceļgala nācās amputēt. Juliano vadāja no lazaretis uz lazareti, pat vietu nosaukumu nebija spēka un intereses atcerēties. Kara beigas viņš sagaidīja Kulmbachā, Bavārijā. Vācijā uz ASV zōnas komisijas locekļa jautājumu, kur viņa mājas, Julians braši atbildējis – Kurzemē! «Uz turieni mēs tevi ar kruķiem nevaram laist, vai tad tev nav zināma kāda adrese tepat Vācijā?» jautājuši kaņakungi. Julians pateica kādas vietējās meitenes adresi, uz turieni ar sanitāro transportu viņu arī aizveda un palaida mežā... Julians mājas pat necentās meklēt, kaut kā nokļuva atpakaļ pilsētā un izdeva pēdējos grašus par gultasvietu viesnīcā. Sākās klīšana pa kara izpostīto Vāczemi, un kaut cik jēdzīgu apmešanos Julians atrada bēgļu nometnē «Valka». Savu nelaimi, tāpat kā citi bēdubrāļi, viņš centās noslīcināt... Krodzinieks, protams, bija lāga vīrs un reibīgos dzērienus deva uz parāda. Juliana dzīvē sākās posms, kurā daudz bija jādomā par nežēlīgo vārdu «nekad»: nekad viņam neizdosies izkļūt no šīs bezcerības ielejas turp, uz kurieni devās stiprie, veiksmīgie, vesēlie – uz Angliju, Beļģiju, Austrāliju, Ameriku! Nekad nesatikt latviešu meiteni, kas spētu pieņemt viņu tādu... ar kruķiem. Nekad... Krodznieks lēja neskopodamies, jo arī vācu marku nākotne bija tīta miglā. Julianam šķita, ka dzīvei vairs nav nekādas jēgas, jo pie izlietnes, zobus tīrot, grūti rokā noturēt krūzīti. Taču laikam pats sargeņģelis bēgļu nometnē jaunajam vīrietim nāca pretim necila vīriņa izskatā, kuŗa plecus sedza gluži nodilis mētelītis. Katoļu priesteris Antons Čamanis – tāds bija sargeņģeļa vārds – parakstīja baznīcas galvojuma papīrus, lai gan dievnamā Julians kāju nebija spēris septiņus gadus. Ceļā uz «apsolīto zemi» Ameriku Julians Sondors devās ar ciešu apņemšanos – ticībai Dievam viņa dzīvē būs ievērojama vieta. Nākamais Amerikas pavalstnieks baidījās tikai no viena – Čikagas gangsteriem, par kuŗiem bērniībā bija lasījis grāmatās. «Vēl tagad filmas par viņiem skatos ar izbailēm,» smejojot teica Julians. «Čikagā viņš ir bijis, bet nekādu šaudīšanos un pakaļdzīšanos nav piedzīvojis,» piebilda Guna. No Vācijas uz Ameriku 1951, un 1952. gadu mijā Sondors brauca ar kuģi, uz kuŗa kalpoja par policistu.

Ņujorkā ieradies ar diviem dolariem kabatā. Iegājis veikalā, lai nopirktu ko ēdamu, bet tur viss iefīts papīros, saīnīšos. Angliski Julians vēl neprata. Lai apmierinātu izsalkumu, nopircis vienu ābolu... (Ābols Juliana dzīvē kļuvis par tādu kā simbolu. Ventūras dārziņā viņš no makintoša sēkliņas izaudzēja stādu, ko vēlāk pārveda sev līdzī arī uz nākamo dzīvesvietu. Krūmam līdzīgo eksemplāru Sondori ar lepnumu rādīja arī mums, žurnālistēm.)

Protams, nekādu dižo darbu Gaŗais (tā viņu prāvā auguma dēļ bija iesaukuši draugi) Ņujorkā nedabūja – tīrīja telpas, mazgāja traukus, vēlāk kļuva par maiznieku un cepa gardus kliņģerus. Draugi, kuŗu uzvārdi bija tik brīnumjauki – Draugs, Kaimiņš un Vīrs – aicināja viņu uz saulaino Kaliforniju, un Julians daudz nepretojās, jo rietumu piekrastē par to pašu darbu maksāja krietni vairāk. «Kalifornijā es jutos kā miljonārs,» palielījās Julians. Neilgi viņš plūcis arī citronus, bet ar protēzi tas nebijis viegli. Iestājies Ventūras kolledžā, bet mācības bija jāpamet, jo darbs maiznīcā sākās jau pulksten četros no rīta un nebija laika ne izgulēties, ne mājas darbiem. Viņam ļoti gribējās nopirkt savu auto. Atmetis iedzeršanu un sācis krāt. Pirmie spēkrati, protams bija lietoti. «Tad atmetu arī pīpēšanu, un, kad ar jauno auto iebraucu sētā, mājas saimnieču tēvs noņēma cepuri un paklanījās...» palielījās Julians.

1952. gadā ieradies Ventūrā, kas toreiz bija neliela pilsētiņa, Gaŗais ilgi mitinājās mazā istabiņā. Man, šo namiņu no ārpuses aplūkojot, tā vien šķiet – Juliana kuplie mati droši vien slaucīja jumtistabiņas griestus. Šīs rindas pārlasot, Gaŗais teica, ka tieši tā arī esot bijis.

Draugi Julianu nelika mierā – nopērc taču māju! Māja tika nopirkta, atsaucīgas dāmas sarīkoja jauniegūtā īpašuma apkopšanas talku, un viņu bariņā ar slotu un spaini rokā Julians ieraudzīja... savu nākamo sievu Džoisi. Džoise bija skolotāja, atceļojusi uz Kaliforniju no tālā austrumu krasta – Meinas pavalsts. Viņi salaulājās baznīcā, laulība ilga 25 gadus. Viņiem pašiem bērnu nebija, bet radu un draugu bērni joprojām līp pie lielā vīra kā magnēta. Nepilnus piecus gadus pēc mīļotās sievas nāves Julians tika pāri vēl vienam «nekad» – viņš satika latvieti Gunu. Viņai ir trīs bērni un 12 mazbērni, un Julians viņus visus pieņēma kā savējos. Julians kļuva arī par krusttēvu Gunas jaunākā dēla Jāņa Kokorēviča un viņa dzīvesbiedres Sandras septītai meitiņai. Mazā princesīte ieguva skaistāko, ko bez taustāmām mantām var saņemt – skanīgu vārdu – Juliāna. Julians dāsni palīdz Kokorēviču ģimenei, lai izkoptu visu septiņu talantīgo meiteņu dotības.

Stāsts par Gunu

Dāvanu saiņu pildīšana un sūtīšana uz Latviju ir Gunas darbīgās ikdienas neatņemama daļa. Arī viņai laimējās piedzimt kuplā, bērniem svētītā latgaļu ģimenē. Bērns no vecākajiem brāļiem un māsām mantoja ne tikai nonēsātu

drēbju kārtu, bet arī nesen mirušās māsiņas Genovefas vārdu. (Par Gunu viņu vēlāk iesauca skolasbiedri un draugi.) Ģimenei katoļu baznīca bija kā otrās mājas, un padomju laikā skolas sapulcē reiz kāds dedzīgs komjaunietis pilnā balsī kļiedzis: «Tā Makarova taču iet baznīcā! Izslēgt no skolas!» Guna mācījās Viļānu vidusskolā, Cēsu skolotāju institūtā un, strādājot par skolotāju, beidza Latvijas universitātes Pādagogijas fakultāti. Guna pādagoga darbā aizvadījusi 44 gadus – mācīja latviešu valodu un literatūru latviešiem un krievi, deviņus gadus Ilguciema sieviešu cietumā Rīgā, pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas četrus gadus bija Rīgas Katoļu ģimnazijas skolotāja.

Foto no ģimenes arhīva

1952. gada pavasarī pēc Cēsu skolotāju institūta beigšanas; no kreisās: Gunas māsa Marija Makarova (tagad 81 gadu veca), brālis Rafaels Makarovs (19. divīzijas leģionārs, tagad 83 gadus vecs) un Guna Makarova

Ticība Dievam padomju laikā bija slēpjama un no varas iestāžu viedokļa – kaitīga. Gunas meitu Margaritu (dzim. Kokoreviča) ar vīru Ēriku Jēkabsonu 1988. gadā no Latvijas izraidīja. Ēriks Jēkabsons bija ļoti populārs jauniešu vidū, KGB viņu izsekoja, dēvēja par PSRS nodevēju. Pēc izraidīšanas Jēkabsonu ģimene trīs mēnešus uzturējās Vīnē un Romā, kamēr dabūja atļauju iebraukšanai ASV. Gunas tēva māsa viņus aicināja pie sevis, četrus mēnešus viņi dzīvoja Losandželosā. Čikagas latviešu draudzē nebija mācītāja Ē. Jēkabsonu aicināja uz turieni. Čikagā viņš no jauna sāka teoloģijas studijas un pēc pieciem gadiem tās beidza ar tiesībām strādāt par mācītāju ASV. Jēkabsonu vecākajam dēlam Jēkabam, kas tagad dien ASV armijā, toreiz bija divi gadiņi, vidējam – Robertam seši mēneši. Roberts jau beidzis vidusskolu Čikagā, ir labs sportists. Šogad viņš boksā trenējas Latvijā un Baltkrievijā. Rudenī sāks studijas Čikagā. Jēkabsonu jaunākais dēls Marks piedzima drīz pēc viņu iebraukšanas ASV. Šopavasār Marks beigs vidusskolu un uzsāks studijas. Viņš spēlēs Amerikas futbolvienībā *Bears* Čikagā.

Gunas meita Margarita bijusi pasaules meistare akadē-

miskajā airēšanā vieninieka, vairākkārt PSRS meistare (diemžēl ne Latvijas). Kad dēli paaugās, viņa atsāka airēšanu, piedalās savā vecumgrupas akadēmiskās airēšanas sacensībās daudzviet Amerikā, un, kā arvien, galvenokārt iegūst pirmās vietas. Tas ir viņas vaļasprieks. Algu viņa pelna, strādājot par treneri sporta klubā Čikagā. Vasarās viesojoties Latvijā, dodas airēt arī uz Traķiem, Lietuvā un citur.

Foto no ģimenes arhīva

Gunas meita Margarita Jēkabsons 2004. gadā airē Lielupes ūdeņos

Gunas vecākais dēls Andris Kokorevičs, viņa bijusī sieva Zenta Kokoreviča, kā arī viņu dēls Normunds dzīvo un strādā Rīgā, meita Marika strādā Kiprā. Andris pēc divu gadu dienesta PSRS armijā aizbrauca jūrā zvejojot zivis. Mājās atgriezās reizi sešos mēnešos. Būtu nopelnījis jūrnieka pensiju, bet pietrūka viena gada. Ciemos no ASV atbrauca Gunas brālēns, un Andri vairs uz kuģa nelaida, jo KGB «modrā acs» uzmanīja ikvienu.

Guna pirmo reizi atbrauca uz Čikagu un vienu gadu palīdzēja auklēt jaunāko mazdēliņu Marku. Pēc kāda laika radi viņu aicināja uz Ameriku atkal, jo bija jāpalīdz tēva mātai un viņas vīram, kuģus māca vecuma nespēks. Tajā laikā viņa satika Juliano. Viens otru atrada divi labestīgi cilvēki. Viņus salaulāja Svētā Buenaventura baznīcā, kuģā Juliano bija laulājies arī pirmo reizi.

Pirmie Ventūrā viņus apsveica draugi Rita un Reinholds Daņilovi. Citi paziņas Gaŗā paziņojumu, ka viņam ir sieva, kārtējo reizi bija uztvēruši par humoru! Otrreiz Sondori svinēja kāzas pie meitas Čikagā, kur Gunai daudz draugu kopš viņas pirmās ciemošanās Amerikā. Trešo reizi kāzas tika svinētas pēc četriem gadiem Rīgā, kad abi pirmo reizi 2001. gadā ieradās ciemos pie dēliem un mazbērniem. 2003. gadā viņi salaulājās Rīgā dzimtsarakstu birojā, lai Guna bez grūtībām dabūtu jaunu pasi ar Sondoru uzvārdu.

Foto no ģimenes archīva

**Čikagā 1998. gada 24. maijā, ciemojoties
pie meitas Margaritas Jēkabsones**

Foto no ģimenes archīva

**Genovefa (72) un Julians (78) Sondori
2003. gada 21. jūlijā Rīgā dzimtsarakstu nodaļā ar
Gunas mazmeitu Annu Kokoreviču**

Ne jau katrai sievai gadās vīrs ar zobenu pie sāniem – Kolumba bruņinieks! Droši vien lasītāji, tāpat kā es, maz ko par Kolumba bruņiniekiem dzirdējuši. Kolumba bruņinieki ir katoļu vīriešu labdarības organizācija visā Amerikas kontinentā (arī Dienvidamerikā), kas gādā līdzekļus, lai palīdzētu atraitnēm, bāreņiem, slimiem, vientuļiem, mātēm ar bērniem utt. Dienvidkalifornijā, Ventūras katoļu baznīcas Kolumba bruņinieku klubā ir apmēram 200 biedru, bet uz sanāksmēm, protams, ierodas krietni mazāk. Svētku reizēs notiek godasardze, vīru krūtežu rotā krāsainas lentes, pie sāniem – goda zobens, galvā cepure! Julians bija kluba prezidents, viņam ir īpašs goda zobens.

Vai nav lieliski, ka vienam latvietim šajā zemē ir kas īpašs? Kluba biedriem jāmaksā biedru nauda, no tās Julians ir atbrīvots, jo viņš ir ilggadējs goda biedrs. «Zobens jau arī ir biedru naudā nomaksāts,» Julianam nekad neaptrūkst īsu, bet trāpīgu komentāru.

**Guna un Julians Sondors savā mājā Ventūrā rāda
žurnālistēm savu Kolumba bruņinieka zobenu**

Foto no ģimenes archīva

**Sondori ar radiniekiem Krusta kalnā Lietuvā
2003. gada jūlijā**

Foto no ģimenes archīva

**Julians un Guna Sondori ar dēla Jāņa un Sandras
Kokoreviču ģimeni 2003. gada 21. jūlijā pēc laulībām
Latvijā; pirmā rindā no kreisās: Amanda, Līva,
Juliāna, Anna, Alma; otrā rindā: Alise un Lauma**

Garā draugi zina, ka Julians un Guna ir vieni čaklākiem darbu darītājiem, kad vien sakopjama baznīca vai svētkos klājami galdi klubā. Julians ir regulārs palīgs baznīcas dāmu iknedēļas pusdienu galda klāšanā, gandrīz vai vienīgais «kavalieris».

«Tagad uz Kolumba bruņinieku klubu mūs jau ved Juliana māšas dēla Edmunda meita Vita,» lepojas Julians. «Tas pats skuķēns, kuŗa brēcieni, no lidostas uz jauno mājvietu Amerikā braucot, ausis plēsuši vai pušu,» papildina Guna. Viņi priecājas, ka jaunietai patīk vakarēšana ar senioriem.

Pie Sondoru mājas aug tik kupla mirte no Gunas tēva māšas Ludmilas Gaidukas dārza, ka ar to varētu izrotāt visas Ventūras līgavas, ja viņas iedomātos laulāties vienā dienā.

Pirms gadiem pieciem Gunas mazmeita, padsmitniece Alise viesojās Ventūrā. Vecmāmiņa viņai pastāstīja dažus savas dzīves epizodus, un Alise sajūsmā iesaucās: «Par to jāraksta grāmata!»

Protams, grāmatu var uzrakstīt par jebkuŗa cilvēka dzīvi. Gunas un Juliana likteņstāstos ir vairākas zīmīgas sagādīšanās. Gunas pirmais vīrs Staņislavs un Julians abi dzimuši 1924. gadā, abi bija kuŗavīri. Julianu iesauca Hitlera okupācijas laikā, Staņislavu – kad sarkanie otrreiz okupēja Latviju. Staņislavu kaujā kontuzēja, noņēma labo roku vīrs elkoņa. Julians tika ievainots 1944. gadā, viņš zaudēja labo kāju. Juliana pirmā sieva bija skolotāja, Staņislava sieva Guna – arī skolotāja. Staņislavs nomira 1984. gadā, Juliana sieva – 1994. gadā...

Pēc tam, kad Guna ar Julianu bija iepazīsies tuvāk, viņa parādīja Dievmātes brīnumaino medaljonu, ko allaž nēsā ķēdītē ap kaklu. Julians atvēris savu maciņu un izvilcis medal-

jonu, ko māte, izvadot kuŗā, iedevusi 19 gadus vecajam dēlam. Medaljons 54 gadu laikā krietni padilis. Julians un Guna tic, ka Dievmāte aizvien lūdz par viņu, sargā viņu. Savus vecākus Julians kopš 1943. gada tā arī vairs neredzēja. Dievmāte brīnumaino medaljonu 1830. gadā lūdzta izgatavot klosteŗa māšai Katrīna Laburē. Dievmātes lūgšanas var dziedināt, par jaunu pievērst ticībai, pasargāt no visām briesmām. Šī medaljona 12 zvaigznes rotā zilo Eiropas Savienības karogu...

Sondoru mājas virtuvē neparasta viesgrāmata ir ledusskapis, ko radu un draugu bērni apzīmējuši, aprakstījuši un aplīmējuši. Pēc laiciņa, kad viņi te atkal viesojas, pašiem prieks apskatīties.

«Vai es arī savu vārdu drīkstu te atstāt?» pilnīgi nopietni jautāju.

«Nu protams,» tikpat nopietni atbildēja mājas saimnieki.

Šo darbiņu izdarījām dienā, kad viesojāmies pie Sondoriem, lai fotografijā iemūžinātu Juliana zobenu. Viesmīlīgajās mājās labprāt būtu kavējušās ilgāk, bet visi kopā steidzāmies pie ģimenes, kuŗas mītne kļuvusi par ventūriešu latviešu «saieta namu» – Tamāras Gučkovas no Latvijas atbraukušajai meitai Ilzei Kalniņai ar vērienu tika svinēta dzimundiena.

«Parole» paliek spēkā – ja cilvēki tikušies divreiz, noteikti tiksies arī trešoreiz! Vismaz.

Anita Mellepe

Foto no ģimenes archīva

Ventūras latvieši pie Sondoriem 2003. gada martā; no kreisās: Julians un Guna Sondori, Tamāra un Zigmunds Gučkovi, Ēriks Teteris (†), Anna Tetere, Reinis un Rita Daņilovi. Viņi visi kopā svinējuši ne vienu vien jubileju un cerams, ka tikpat viesmīlīgi viņi būs arī nākamgad, kad Ventūrā notiks XV Rietumkrasta latviešu dziesmu svētki

Ciemos kinorežisore Dzintra Geka un komponists Pēteris Vasks

No kreisās: Pēteris Vasks, Dzintra Geka, Eižens Doreds, aizmugurē stāv Latvijas goda konsuls Kalifornijā un Arizonā Alfrēda Raisters

Latviešu namā 3. februārī atkal viesojās kinorežisore Dzintra Geka kopā ar dzīvesbiedru, komponistu Pēteri Vasku. Pirms tam viņi bija Sanfrancisko un Sanrafaelā, kur 28. un 30. janvārī koncertā *Marin Center* notika P. Vaska simfoniķu elēģijas «Sala» pirmatskaņojums. Par P. Vaska jauno skaņdarbu presē lasāmas izcīlas atsauksmes. Prieks gan mums, gan, bez šaubām, pašam komponistam, ka tieši tajās dienās Starptautiskās astronomu savienības loceklis nolēma Pēterā Vaska vārdā nosaukt planētu ar numuru 16513, ko Beļģijas astronoms Eriks V. Elsts ieraudzīja 1990. gada novembrī observatorijā *La Silla* Čīlē. Šī planēta no Saules atrodas 2,5 reizi tālāk nekā Zeme un ir meklējama starp Marsu un Jupiteru. Tās pilns riņķojums ap sauli ilgst vairāk nekā četrus gadus un to ieraudzīt no zemes varēs decembrī, gan ne ar amatiešu teleskopu. Astronoms Eriks V. Elsts martā ieradīsies Latvijā, lai piedalītos planētas vārda došanas svinībās. Izplatījumā Vaskam līdzās jau riņķo planētas *Vija Artmane*, *Krišbarons*, *Kuperēns*, *Rachmaņinovs*, *Skrjabins*, *Skarlati*...

Sarīkojuma apmeklētājus ar viesiem iepazīstināja latviešu biedrības priekšnieks Ivars Mičulis. Pēteris Vasks 2006. gada 16. aprīlī pārkāpa 60 gadu sliekšni. Viņa sasniegumi mūzikā augstu novērtēti – komponists saņēmis Herdera balvu, Baltijas asamblejas balvu, Ivanova prēmiju, trīsreiz Lielo mūzikas balvu un Triju zvaigžņu ordeni.

Dzintra Geka pirms pāris gadiem latviešu namā rādīja savu filmu «Sibīrijas bērni». Šoreiz viņa bija atvedusi trīs filmas – «Jāņa Doreda sala» (scenārija autors Ēriks Lanss), *Dona nobis pacem* un «Latvijas prezidenti».

Jutāmiem pagodināti, ka mums pirmajiem bija iespēja noskatīties nesen pabeigto filmu par latviešu kinooperātoru Jāni Doredu (1881-1954). Pērn pagāja 125 gadu kopš viņa dzimšanas, un 30. aprīlī kinoteātrā «Rīga» mazajā zālē notika Jānim Doredam veltīts atceres vakars, kurā piedalījās viņa dēls un mūsu kopienas loceklis Eižens Doreds, un rādīja topošās filmas fragmentus. Kinoforuma «Arsenāls» laikā kinoteātrī «Rīga» 20. septembrī izrādīja visu filmu, bet pēc tam tā vēl pārveidota. Poētiskā filma veltīta Jāņa Doreda un viņa sievas, norvēģietes Elizabetes mīlestībai. Režisore rūpīgi izvēlējusies fotoattēlus, dokumentāro materiālu, izvilkušus no Jāņa Doreda un Elizabetes vēstulēm, par tēvu filmā nedaudz stāsta dēls Eižens. J. Doreds savulaik filmējis vēsturiskus notikumus Pirmā pasaules karā, revolūciju Krievijā, Itālijas karaspēka iebrukumu Abesīnijā, pilsonkaŗu Spānijā, Otrajā pasaules karā sabiedroto armijas operācijas. Viņam izdevās bez atļaujas filmēt Ļeņina bēres un filmu nogādāt ārzemēs. Krievu J. Doredu ieslodzīja Lubjankas cietumā un piesprieda nāvessodu, taču viņu izglāba starptautiskās sabiedrības protesti. Cietumā viņš nokļuva arī Franko Spānijā karā laikā, un atkal viņam palaimējās izkļūt sveikā. No 1925. līdz 1950. gadam J. Doreds strādāja aģentūrā *Paramount News*, kur kollēģas viņu iesauca par «trako latvieti», jo, riskējot ar dzīvību, viņš devās uz pasaules «karstākiem punktiem», iemūžinot filmā vēsturiskus notikumus. Jānis Doreds pēdējos mūža gadus aizvadīja Norvēģijā, tur viņš arī apbedīts. 1955. gadā kļājā nāca Elizabetes Doredas grāmata «Zeme man ir apaļa» norvēģu valodā. «Grāmatu Draugs» 1957. gadā Jāņa Grīņa tulkojumā to izdeva latviešu valodā (1993. gadā arī apgāds Zinātne Rīgā), tā ir biedrības bibliotēkā un cerams, ka lasītāji drīz stāsies rindā un pierakstīsies, lai varētu to izlasīt...

Dzejnieka Andreja Eglīša 1947. gadā Stokholmā dibinātais Latviešu nacionālais fonds izdeva grāmatu «Šie vārdi apsūdz» – *These names accuse*.

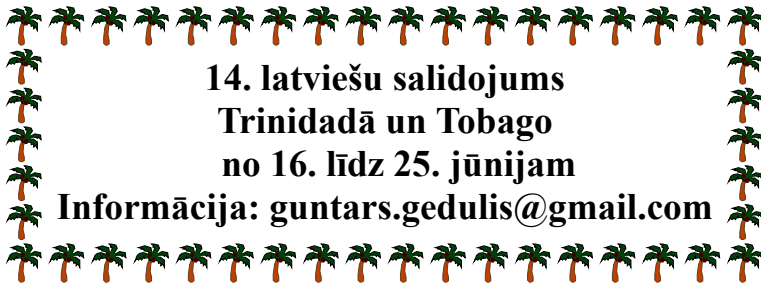
«Šīs sejas apsūdz» – arī tāds nosaukums varētu būt Dzintras Gekas filmai, ko noskatījāmiem tovakar. Filmā, skatot Pēterā Vaska 1996. gadā sacerētam skaņdarbam ar latīņu lūgšanas vārdiem *Dona nobis pacem* (Dod mums mieru), uz ekrāna vispirms redz virkni bezrūpīgu bērnu un jauniešu fotogrāfiju, pēc tam jau pieaugušu cilvēku, bijušo izsūtīto, sejas, kuŗas pauž dziļas sāpes. Komponists pats teicis, ka šajos trīs vārdos – «dod mums mieru» – ir izteikts viss un nav vajadzīgi lieki komentāri. Vienīgi gribētos, lai autori neslēpj informāciju, jo daudziem ārzemniekiem nav ne jausmas par latviešu izsūtīšanām uz Sibīriju.

Autorei jau iepriekšējā ciemošanās reizē jautāja, kāpēc uz ekrāna daudzreiz parādās sliedes, bet nav kartes, uz kurieni tās ved. Arī šoreiz trūka tādas informācijas, un nekur nebija minēts, ka beigu kadri filmēti Tomskas apgabalā, jo sniegotas ainas no lidmašīnas loga var nofilmēt jebkurā vietā, arī Latvijā.

Arī filmā par prezidentiem – vai tad grūti bija uzrakstīt, kuŗā valstī Vaira Viķe-Freiberga ieradusies, ar ko satikusies, kas tā par pilsētu, kuŗā viņa apstājas pie kāda nama un rāda, ka, lūk, te ir logs istabai, kuŗā viņas ģimene bēgļu gaitās vienu mēnesi mitinājusies... Tie ir viegli novēršami trūkumi.

Režisore bija atvedusi filmas «Sibīrijas bērni» videokasetes, kuŗas varēja iegādāties. Dažus vārdus, atceroties savu tēvu, teica no Ošensaidas atbraukušais Eižens Doreds. Par viņa, tāpat kā par ikviena šejienes latvieša dzīvi varētu uzrakstīt romānu.

Astra Moora

14. latviešu salidojums
Trinidadā un Tobago
no 16. līdz 25. jūnijam

Informācija: guntars.gedulis@gmail.com

Lietuvieša un igauņa firma sūta uz Latviju un piegādā personiskus un komerciālus saiņus (arī auto, mēbeles, mājsaimniecības piederumus u. tml.). Saiņus pieņem svētdienās no plkst 10 līdz 12 pie Losandželosas latviešu nama *1955 Riverside Dr.* Uz Latviju saiņus izsūta reizi mēnesī; \$1.15 par mārciņu, nav svara ierobežojuma; cena par katra saiņa nogādāšanu Latvijā jebkuŗā vietā – \$9.75.

Areex International Trading Co sekmīgi darbojas 14 gadu un saiņus uz dažādām Eiropas valstīm sūta jau astoņus gadus.

Izziņas: 1-310-549-3900 vai: 1-323-666-0248;

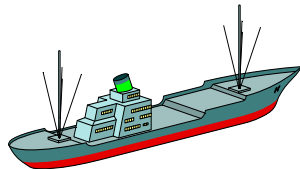
kabatas tālr: 1-323-401-5378

e-pasts: info@areex.com

Firmas mājaslapā:

www.areex.com

iespējams pārbaudīt saiņa atrašanās vietu)

Piemērotu dāvanu jebkuŗam gadījumam var atrast galerijā *Baltic Crossroads*
3929 Fountain Ave, Los Angeles CA 90029
Tālr.: 323-664-6216; kabatas tālr.: 818-653-9961
e-pasts: ariragana@aol.com

NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA

**PĀRDOŠANA
UN PIRKŠANA**

PALĪDZĪBA,

PĀRCELOTIES

UZ CITU DZĪVESVIETU

(jebkur AMERIKĀ

vai uz LATVIJU)

Bezmaksas konsultācijas: Mājas vērtības noteikšana

dažu stundu laikā; Tirgus tendenču analīze; Kvalifikācija aizņēmumiem māju pirkšanai; Aizņēmumu pārfinansēšana; Nodokļu jautājumi; Family/Living Trusts; jautājumi par pārbūvēšanu un uzlabošanu;

Mājas sagatavošana pārdošanai, u. c.

Ikvienam laipni konsultēs un palīdzēs nokārtot

darījumu nekustamo īpašumu eksperts

MĀRTIŅŠ LEIKARTS (310) 717-7577

martin@shorewood.com

www.shorewood.com/martin

VELGA LAUDURGA
REALTOR®
vlaudurga@yahoo.com

Prudential

California Realty
1625 W. Glenoaks Blvd.
Glendale, CA 91201
Bus 818 476-3000 Ext 3237
Cell 818 640-4020 Fax 818 241-6125
An independently owned and operated member of
The Prudential Real Estate Affiliates, Inc.

Masiere Inese Zaļkalne
Burbank Spa & Garden
2115 W Magnolia Blvd.
Tel.: 818-845-1251
www.burbankspa.com

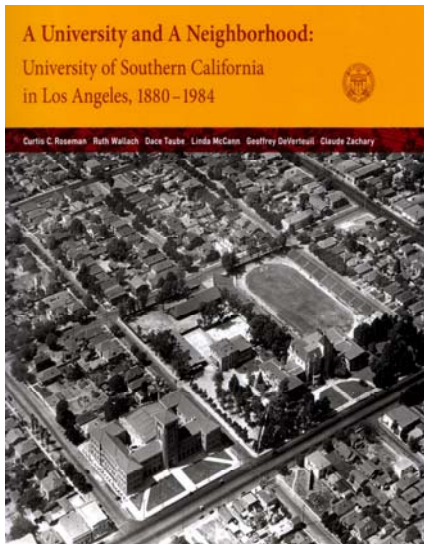
**LANDMARK
PRINT©**
PRINTING • COPYING • DESIGN

Peter BRECKO

14762 Ventura Blvd., Sherman Oaks, CA 91403
818.783.4900 • fax 818.783.4395
LandmarkPC@sbcglobal.net

Dace Taube – viena no autoriem grāmatai par Dienvidkalifornijas universitātes apkaimi

Losandželosas apgāds *Figueroa Press* 2006. gada nogalē izdeva 250 lappušu grāmatu *A University and A Neighborhood: University of Southern California in Los Angeles, 1880 – 1984*.

Viena no grāmatas sešiem autoriem ir Dace Taube. Viņa Dienvidkalifornijas universitātē (USC)

strādā jau 19 gadu, no tiem 15 gadu ir bibliotēkāre un pārzin manuskriptu kolekciju un trīs svarīgākās fotografiju kolekcijas, kas atspoguļo Dienvidkalifornijas vēsturi 100 gadu laikā. Reiz Dace Taube uz latviešu nama pārvaldes sēdi atnesa vairākas fotografiju kōpijas un lūdza, vai varu identificēt tajā redzamos cilvēkus. Nu kā tad ne! Tie bija latviešu tautasdeju kopas «Pērkonītis» dalībnieki, kuņi pirms daudziem gadiem piedalījās kādā sarīkojumā Dienvidkalifornijas universitātes tuvumā. Brīnījos, ka fotografijas no tiem senajiem laikiem ir kaut kur uzglabātas.

Grāmatas ievadā paskaidrots, ka universitātes darbinieki vāc ziņas un fotografijas par universitātes apkaimes dzīvi, kā arī mākslas priekšmetiem, notikumiem, aktivitātēm un iedzīvotājiem. Grāmata ir hronoloģiski sakārtota un bagātīgi ilustrēta ar augstas kvalitātes lielformāta attēliem, un ne pārāk gaļiem, bet koncentrētiem un ļoti informatīviem paskaidrojumiem. Ievietoti arī uzņēmumi no gaisa un kartes. Tā nav tikai universitātes, bet arī visas apkaimes attīstības vēsture. Universitātes apkaimē ir svarīgi mūzeji, dažādu konfesiju dievnami, arhitektūras pieminekļi, arī 1932. gada olimpiadai celtais kolizejs. Attēlos redzami tuvējo dzīvojamo māju dažādie arhitektūras stili. Grāmatas beigās ir ievērojamāko arhitektu īsbiogrāfijas.

Vienā no attēliem redzams kinoteātris *La Tosca*, kur aizritējušā gadsimta 50. gados nedēļas nogalēs vienmēr varēja satikt latviešus, jo mums, jauniebraucējiem, neierastā Amerika likās sveša, nebijām pieraduši pie amerikāņu filmām, bet šajā kinoteātrī rādīja

vācu un austriešu filmas, arī dažu labu no tām, kuņas kuņa laikā Vācijā gaisa trauksmes vai uzlidojuma dēļ nevarējām līdz beigām noskatīties. Tagad šis kinoteātris ir nojaukts, bet citas tuvējās ēkas saglabātas, jo ir arhitektūras pieminekļi. Universitātes tuvumā atrodas daudz vēsturiski nozīmīgu, dažādu interesantu stilu dzīvojamo ēku, vairāk nekā citviet Losandželosā.

USC apkaimē agrākos laikos skaistās mājās dzīvoja bagātnieki. Vēlāk viņi pārcēlās uz Beverlihiliem, viņu vietā ievācās vidusšķiras baltās rases pārstāvji, pēc tam turīgāki nēģeri, bet tagad te mitinās dažādi trūcīgāki iedzīvotāji un ieceļotāji no Latīņamerikas, kā arī ārzemju studenti. Tur 50. un 60. gados dzīvoja diezgan daudz latviešu, piemēram, Drumaldi, Fēlikss Krusa, Jānis Bērziņš, Stumbri, Daugavieši, Braunfeldi, Hofmaņi, Tālis Paegle, Igors un Niks Ložeņicini, Žagari, Gernatovski, Jaunzemji u. c. Tais laikos vecajās, interesantajās mājās dzīvokļus varēja īrēt par mērenu cenu (mēs par četrstabu dzīvokli maksājām 65 dolarus mēnesī).

Universitātei blakus atrodas Ekspozīcijas parks. Latviešu jaunatnes pulciņš uz turieni organizēti brauca skatīties rožu dārzu un apmeklēja dažādos mūzejus. Latvieši USC studēja gan toreiz, gan tagad. Tai laikos mums, visiem iebraucējiem, naudas bija maz. Atceros, ka Vilis Lapenieks jaunākais, studēdams kinofakultātē, bija itin pelēks no sejas, jo, lai savilktu galus kopā, viņš strādāja gaņas stundas dažnedažādos darbos. Tais laikos par viena mācībpriekšmeta vienību bija jāmaksā 12 vai 14 dolari sēmesrī. Tagadējiem studentiem varbūt jāsmējas, bet toreiz tā bija milzīga nauda, jo parasti sēmesrī sanāca ap 15-18 vienības.

Vēlāk daudzi latvieši tur studēja un ieguva augstākos gradus – Kārlis Kalējs, Ināra Pilmane, Jānis Ēriks Taube, Maruta Taube, Agnese Vīksna, Gunārs Civjans, Pauls Berkolds, Laura Rokpelne-Mičule un gan jau daudzi citi, kuņu vārdi pašreiz nenāk prātā. Latvieši USC strādāja gan agrāk (Ilga Jankovska, Gaida Barena, rīdzinieks Juris Civjans mācīja krievu filmu vēsturi), gan strādā arī tagad

(Dace Taube, Valdis Kalējs, Marija Liuke, Pēteris Danenbergs, droši vien vēl citi latvieši).

Grāmatu šķirstot, uzzināju, ka raidstacija *KUSC-FM* dibināta universitātē 1945. gadā un bija pirmā studentu raidstacija Amerikā. 1973. gadā tā pārcēlās uz plašākām telpām ar profesionālu apkalpi, un tagad to klausās ļoti liels klasiskās mūzikas cienītāju skaits visā Amerikā.

Atceros, pirms kādiem gadiem, kad gulēju uz operācijas galda pa pusei apdullināta, bet ne aizmidzināta acs operācijai, dzirdēju kādu no operācijas māsām sakām: «Dakter, jūs mums pa operācijas laiku solījāt mūziku!» Es uz sava galda iesaucos: «Varbūt KUSC 91.5?» Šaubos, vai māsas gribēja klausīties klasisko mūziku, bet dakteris to ieslēdza.

Grāmatas beigās ir vēres, un nojaušams, ka autoriem vajadzēja izurbties cauri milzīgiem informācijas kalniem, lai šis izdevums taptu. Pēc tā iznākšanas *USC* prezidents *Steven B. Sample* atrakstīja Dacei Taubei vēstuli, pateikdamies par rūpīgo materiālu vākšanu, lai taptu informātīva grāmata, kas ir svarīgs pienesums *USC* vēsturei. Tā ļoti noderēs Losandželosas apkaimes pētītājiem nākotnē.

Helēna Hofmane

Aicinām ikvienu Dienvidkalifornijas latvieti kļūt par Amerikas latviešu apvienības biedru!

ALAs 56. kongress notiks 2007. gada pavasarī Čikagā. ASV ir ap 90 000 latviešu izcelsmes iedzīvotāju, bet ALA ir apzinājusi tikai nelielu daļu no tiem. Diemžēl arī daudzi Dienvidkalifornijas latvieši nav ALAs biedri. Mūsu biedrība varētu uz kongresu sūtīt vairāk delegātu, ja Amerikas latviešu apvienībā ar biedrības starpniecību iestātos vairāk biedru. Kopīgi strādājot, mēs varam dot daudz, atbalstot latvisko izglītību un kultūru ne tikai mūsu jaunatnei, bet visai latviešu sabiedrībai – šeit, ASV, kā arī Latvijā!

ALAs Biedru nozares vadītājs ir Marcis Voldiņš, e-pasts: mvoldins@aol.com; tālr.: 617-969-2310.

UZMANĪBU!

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU KREDITSABIEDRĪBA PIEDĀVĀ ĪSLAICĪGU AIZDEVUMU PAR PAZEMINĀTU PROCENTU LIKMI

No 2007. gada 15. marta līdz 1. maijam
\$2000 aizdevums pret parakstu
par 8.125% uz diviem gadiem

(parastais aizdevums pret parakstu ir
līdz \$5000 par 10,5% līdz četriem gadiem)

Par īpašo piedāvājumu – \$2000 aizdevumu par 8,125% uz 2 gadiem
maksa ir tikai \$90.57 mēnesī

Šis piedāvājums ir izdevīgs kreditkaršu parāda samazināšanai vai pilnai nomaksai, jo par kreditkartēm caurmēra likmes ir ap 16%-20%, tāpēc pārbaudiet savu parādu maksājumu noteikumus un prasības. Piemēram, lai nomaksātu \$2000 parādu divos gados par 16%, iznāks maksāt \$177 vairāk nekā, izmantojot kredītsabiedrības pašreizējo piedāvājumu.

Latviešu kredītsabiedrība labprāt apsvērs visāda veida aizdevumu pieprasījumu un pakalpos iespēju robežās. Pieredze liecina, ka kredītsabiedrības biedri, kuŗi laika gaitā saņēmuši dažādus aizdevumus un godprātīgi ievērojuši parādu atmaksas noteikumus, atzinīgi novērtējuši aizdevumu izkārtojumu un bijuši pateicīgi par ietaupījumu un apdošināšanu izmaksām. Tautiešu naudas darījumi ar kredītsabiedrību sagādā nelielu iespēju atbalstīt latviskos pasākumus mūsu pašu sabiedrībā.

Atgādinām mūsu devīzi: «Nevairosim svešu ļaužu bagātību, bet gan paši savu!»

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU KREDITSABIEDRĪBA

Informācijas tālruni:

kasieris Roberts Virza – 626-966-6360

aizdevumi – Ilga Jankovska – 818-783-1437

Pašreizējās aizdevumu likmes

1. Paju (noguldījumu) nodrošinātiem aizņēmumiem līdz 5 gadiem par 4.875% APR*.
2. Jaunu auto iegādei maksimālais aizdevums \$30.000 līdz 6 gadiem par 5.5% APR.
3. Mazlietotu auto (ne vairāk kā divu gadu vecu) iegādei 75% no izmaksas, bet ne vairāk kā \$30.000 līdz 4 gadiem par 6.0% APR, līdz 5 gadiem par 6.5% APR.
4. Augstākas kvalitātes auto (vecāku par 2 gadiem) iegādei 75% no izmaksas, bet ne vairāk kā \$30.000 līdz 5 gadiem par 7.0% APR.
5. Caurmēra kvalitātes auto (vecāku par 2 gadiem) iegādei 75% no izmaksas, bet ne vairāk kā \$20.000 līdz 4 gadiem par 7.5% APR.

Ja aizdevuma pieprasītāja ienākumi un kredītvēsture nav saskaņā ar caurmēra prasībām, auto pirkšanai varētu būt nepieciešams galvotājs, bet varam arī piedāvāt *competitive terms* biedriem ar izcilu kredītu.

6. Aizdevumi ar vienu vai diviem galvotājiem, ne vairāk kā \$10.000 līdz 5 gadiem par 9.5% APR.
7. Aizdevumi pret parakstu, ne vairāk kā \$5000 līdz 4 gadiem par 10.5% APR.

*APR – Annual Percentage Rate

Interesentus par nekustamo īpašumu hipotēkāriem aizdevumiem lūdzam sazināties ar kreditsabiedrības aizdevumu pārstāvi. Atgādinam, ka daļējus vai pilnus papildmaksājumus var izdarīt katrā laikā bez soda maksas, tā dzēšot parādu ātrāk, bet šie papildmaksājumi neaizstāj kārtējos mēneša maksājumus, kas pēc likuma ir jāturpina. Noguldījumu dividendes tiek noteiktas katra pusgada beigās un pieskaitītas noguldījumiem. Pieprasiet informāciju par dzīvības apdrošināšanu uz noguldījumiem un aizdevumiem!

**NEVAIROSIM SVEŠU ĻAUŽU BAGĀTĪBU, BET GAN PAŠI SAVU –
NOGULDĪSIM UN AIZŅEMSIMIES NAUDU PAŠI SAVĀ KREDITSABIEDRĪBĀ!**

Dienvidkalifornijas latviešu kreditsabiedrības valde

Pārdomas pēc Jaungada balles

Losandželosā mūsu ģimene ieradās 1979. gadā. No Amerikas uz Krieviju sūtīja kviešus, un PSRS vadītāji atļāva izbraukt žīdiem un armēņiem. Tolaik šejienes latvieši mūs uzskatīja par čekistiem. Aizbraucām uz Jāņu svinībām, bet tur vīru, kas pēc tautības ir armēnis un spēj sarunāties latviski, nosauca par krievu, jautāja, ko viņš meklējot un gandrīz piekāva. Kopš tā laika viņš uz turieni vairs nebrauc. Protams, krievu valodu tai laikā latviešu namā nedzirdēja. Vēdu bērņus uz latviešu skolu, un bija cilvēki, kuŗi palīdzēja, bet daži atklāti par mums nīrgājās. Gandrīz katrā sarīkojumā bijis jādzird jautājums, kāpēc sarunājamies krieviski.

Pagājuši 25 gadi, bet vēl aizvien daži ir pārliecināti, ka latviešu namā krievu valodu lietot nedrīkst. Latvijā, sākoties Trešai atmodai, to atbalstīja arī daudzi krievi. Igaunī un lietuvieši, kuŗi atbraukuši nesen, atnākot uz latviešu namu, ar jauniebraucējiem latviešiem arī sarunājas krievu valodā, vismaz pagaidām. Vai viņus neļaiest iekšā? Ko man darīt ar vīru? Šķirties, izdzīt no mājas, sūtīt latviešu skolā? Mani bērņi Raitis un Andžela prot vairākas valodās, ar tēvu viņi sarunājas krieviski, vai arī viņi nedrīkst nākt uz latviešu namu?

Latvijā, protams, es runāju tikai latviski, bet nedomāju, ka kāda valoda ir kaitīga. Krievu valodu zināt ir ļoti izdevīgi. Pirms trim gadiem biju ekskursijā uz Karēliju un Sanktpēterburgu. Ārzemniekiem visos mūzejos ieejas maksa ir 10 dolaru, bet, tā kā protu runāt krieviski, man bija jāmaksā tikai viens dolars.

Nedomāju arī, ka tik ļoti jāuztraucas par kādas krievu dziesmas nodziedāšanu latviešu namā.

Būtu labi, ja mūsu prezidente Vaira Vīķe-Freiberga tāpat kā savlaik Kārlis Ulmanis likvidētu neskaitāmās partijas Latvijā, jo pilnīgi pietiktu ar divām!

Līlija Raisjāne

Kad beidzot taps gaisma?

Jaungada balles kopējā fotografija būtu daudz labāka un visi dalībnieki redzami, ja nama zālē būtu labāks apgaismojums. Brīdī, kad notika fotografēšanās, neviens nezināja, kā iedegt prožektoru gaismas. Atvainojos tiem, kuŗi «nogriezti», bet nevarēju tālāk atkāpties, jo tad attēls būtu vēl tumšāks.

Dzirdēts, ka namu nereti atsakās īrēt, jo lielā zālē nav visai pievilcīga, tāpēc ka tajā ir pārāk tumšs.

Manuprāt, ir laiks kaut ko darīt, lai zāle nebūtu kā tumšs pagrabs, bet gan gaiša, jo tad tajā uzturēties būtu daudz patīkamāk.

Astra Moora

■ Biļetena 2007. g. 1. nr. rakstā «Par tēva mūžu un mātes acīm» 14. lpp. 1. slejas apakšējā rindkopā teikumam 4. rindiņā pareizi jābūt: «Reizēm Jānis uz divriteņa stangas uzsēdināja mazo māšeli Laimu, lai naudu iekasē viņa, tā tomēr darbs veicās ātrāk.»

Grona tajā pašā rakstā nosaukta par ostu. Grona (Bremen-Grohn) bija tranzitnometne pie Brēmenes, izceļotāju pēdējā pietātnē Vācijā pirms kāpšanas uz kuģa Brēmerhāfenas ostā.

■ Ārijas Elksnes 1977. g. izdotā krājumā «Līdz saulei aizdomāt» ievietotā dzejolī «Kopība» ir šādas rindas:

Vārds «kopība» ir liels un stiprs vārds –
Ir tajā Vidzeme un Latgale, un Kursā,
Un Zemgale, un karogs **asins sārts**,
Ko notraipītām rokām nesaburzīt.

Šis biļetena 2006. g. 9. numurā iespiestais dzejolis tika pārņemts no žurnāla «Treji vārti», kuŗā teksts bija sagrozīts. Ļoti iespējams, ka dzejniece toreiz ļoti gribēja rakstīt «karogs sarkanbalts», taču 1977. gadā tas diemžēl vēl nebija iespējams.

Rd.

Redzēts, dzirdēts, lasīts

■ Pērn biļetena decembrā numurā bija ievietots V. Dābola raksts «Mežs nozagts», un vairāki lasītāji zvanījuši un jautājuši, kāpēc nav ierosināta krimināllieta? V. Dābols atrakstīja, ka 19. janvārī saņēmis paziņojumu no Jēkabpils rajona policijas pārvaldes – esot uzsākts kriminālprocess nozieguma noskaidrošanai. V. Dābols gan šaubās, vai vainīgos atradīs...

■ Silvija Kurmiņa atgriezusies Losandželosā pārļaiest auksto Latvijas ziemu. Arī viņai Rīgā bijis ne visai patīkams piedzīvojums. Sēžot pie bāra kādā kafejnīcā, viņa nolikusi uz letes maciņu un tikai uz īsu brīdi pavērusies sānis, bet ar to pietika – gaŗnadži maciņu nozaga. Tā pazūšanu Silvija atklājusi tikai mājās. Maciņā bijusi neliela naudas summa un autovadītājas apliecība. Zagļi maciņu bija iemetuši kādā Vērmanes dārza atkritumu urnā, kur to atrada dārza uzraugs, protams, bez naudas. Autovadītāja apliecību viņš parādījis kādam, kas izrādījies Silvijas paziņa, un liels bijis viņas pārsteigums, kad viņai piezvanīts, lai ierodas saņemt savu dokumentu. Viss labs, kas labi beidzas, vai šis ir atkal kārtējais pierādījums, cik pasaule ir maza...

■ Latvijas žurnāla «Ieva» 2007. gada 5. numurā ievietots dr. Kārļa Uļļa raksts «Vingrošana: galvenie principi un biežākās kļūdas».

■ Oskars Nikolajs Ullis nāca pasaulē 2006. gada 26. decembrī plkst. 8.45 vakarā, viņa svars bija 3900 gramu.

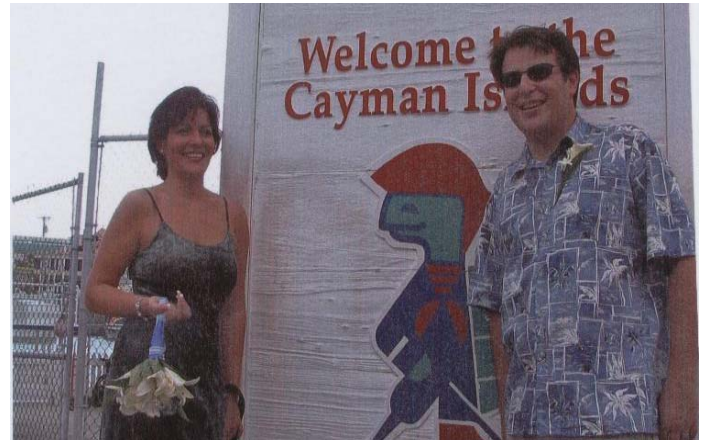
Dēliņ, precies ar latvieti!

Diemžēl ne vienmēr tā notiek. Mana dēla Raita sirdi iekaņoja vāciete Šanona Overbeka. Viņi salaulājās Kaimanu salās 2006. gada 27. decembrī. No Floridas ar kuģi 40 laulību viesi septiņas dienas brauca pa Karību jūru apkārt Kubai. Kuģim piestātnes bija Meksikā, arī nelielā salīnā *Costa Maya*. Vietējie tur nokrāso gliemežnīcas un pārdod tūristiem par 50 dolariem, apgalvojot, ka tie ir korāļi. Daži no kuģa 2000 pasažieriem tos pirka, lai gan mēģināju vienam otram stāstīt, ka tie ir viltoti korāļi. Kaimanu salas kādreiz bija galvenā pirātu bāze, tagad to iecienījuši tūristi. Uz laulību vietu braucām ar autobusu. Šoferis ik pēc 100 metriem tik strauji bremzēja, ka atradāmies uz grīdas. Nesapratu, kāpēc tā jābremzē, jo uz ceļa nekā neredzēju. Izrādījās, ka vietām pāri ceļam nostieptas parastas virves, tie esot «gulošie policisti». Jautāju, kāpēc tad tiem nevar braukt pāri normālā ātrumā. Saņēmu atbildi, ka tas esot «nāves grēks». Beidzot aizkūlāmies līdz ceremonijas vietai, visi vienos zilumos. Vēdu līdzī Latvijas smiltis, līgava bija atvedusi smiltis no savas dzimšanas vietas, tās sabēra kopā...

Tālāk kuģis devās uz Jamaiku. Visu šo salu ostās kūšā dzīvība, visur daudz tūristu. Cenas veikalos augstas, jo apkārt džungļi.

Galvenās svinības notika Longbīčas akvārijā 3. janvārī. Vakarā, kad apmeklētāji bija aizgājuši, lielajā zālē salika krēslus. Ap 150 kāzu viesu sēdēja vidū un vēroja akvārija zivis visās varavīksnes krāsās. Pēc trešās glāzītes iedzeršanas sāka likties, ka tur peld haizivis un baltie lāči.

Līlija Raisjāne

Raitis Raisjāns ar māsu Andželu Raisjāni

Līgava un līgavainis saber kopā dzimtās zemes smiltis

DK LB valde novēl jaunajam pārim daudz laimes, kopīgu dzīves ceļu sākot

Piedzīvojumi Lasvegās jeb cik izdevīgi būt

Eiropas Savienības pavalstniekam!

Tik bieži dzirdēts no tautiešiem par braucieniem uz Lasvegām, cik tur ir interesanti, cik daudz var laimēt, kādi koncerti, izrādes, izklaidēšanās iespējas, ka reizēm pārņēma skaudība. Visi brauc, tātad tā laikam ir sevišķa vieta! 12. janvārī četratā – šoferis Stīvens, Anna Kudlāne, Anita Mellepe un šo rindiņu rakstītāja pulksten desmitos vakarā no Losandželosas centrālās stacijas devās ceļā, cerot spēļu ellītē Lasvegās piedzīvot dažādas dēkas. Galamērķi sasniedzām ap pulksten diviem naktī, naktsmājas mums laipni piedāvāja latviete Biruta Salaka-Nelsone, kas Lasvegās dzīvo jau gadus desmit. Esot vēl kādi latvieši, piemēram, Marģeris Matulis, kas abonē mūsu biļetenu. Gribēju viņam piezvanīt, bet tālruņu grāmātā viņa numuru neatradu. Citi turienes Matuļi nebija latviešu izcelsmes.

Otrā rītā pie brokastu galda ilgi spriedām, ko katrs darīs, kurp dosies. Izgājuši ārā, bijām pārsteigti par polāro aukstumu un salto vēju. Cik labi, ka līdzī bija cepure un cimdi! Vispirms devāmies uz Liberači mūzeju. Tas izvietots divās ēkās, gīde ļoti aizrautīgi stāstīja par mūziķa dzīvi un darbu, protams, iespaidīgs ir viss – tērpi, mēbeles, daudzās klavieres un citi mūzikas instrumenti, neskaitāmie, dažādiem spožumiem izrotātie krāšņie auto. Pēc mūzeja apskates Biruta Salaka-Nelsone mūs aicināja pusdienās uz kādu nesen jaunceltu viesnīcu, kur varēja ēst, ko vien sirds kāro. Un diena arī bija galā. Nākamā rītā trijātā braucām apskatīt no 1931. līdz 1936. gadam celto Hūvera aizsprostu uz Kolorado upes, vienu no mūsdienu tehnoloģijas brīnumiem. Vīrs aizsprosta pāri aizām tagad ceļ milzu tiltu, pa kuņu varēs braukt arī lielie kravas auto. Atgriezušās pilsētā, devāmies uz viesnīcu «Flamingo», kur bija norunāta tikšanās ar pārējiem ceļabiedriem un jaunatbraucējiem – Tamāru un Zigmundu Gučkoviem un viņu ciemiņiem no Rīgas – Tamāras meitu Ilzi un dēlu Ansi. Diemžēl viņus tā arī satikt neizdevās, jo viņi nebija ticējuši, ka Lasvegās ir auksts, atbraukuši puspliki un nu devušies uz veikalu nopirkt siltākas drēbes. Tāpēc nav kopējas Lasvegas braucēju fotografijas.

Pārsteigums toties bija vēsts, ka Anna Kudlāne uz līdzenas vietas laimējusi 4000 dolaru. Izmaksāti gan tikai 3000 dolaru, jo nodokļus nekavējoties atvelk. Stāvēdami bariņā, apspriedām šo priecīgo notikumu, kad piepeši tuvojās kāds vīrs uniformā, jautājot pēc

Annas, un dzirdējām, ka viņš pa tālruni kādam ziņo – Anna esot atrasta! Mūs pārņēma tāds kā uztraukums. Kas tad nu, kāpēc Anna bija jāmeklē, ko gan viņa izdarījusi? Pienāca vēl divi citi uniformēti vīri, taču ne jau, lai Annu arestētu. Izrādījās, viņa meklēta, lai atdotu atpakaļ 1000 dolaru, pirms tam palūdzot parādīt Latvijas pasi. Eiropas Savienības pavalstniekiem nodokļi ASV nav jāmaksā. Protams, izteicām komplimentu godīgajiem kazino darbiniekiem, un, šķiet, viņiem šī uzslava patika. Arī mēs citi mazliet pablēņojāmies, bet tāda laime kā Annai nevienam citam nesmaidīja. Pie sevis nospriedu, ka kazino spēļu automati ir rotaļlietas pieaugušajiem, kuŗiem ļoti gribas būt bērniem.

No Lasvegām 15. janvārī izbraucām pulksten sešos rītā un Losandželosā bijām jau pirms vienpadsmitiem, jo šoferis Stīvens ir lielisks braucējs.

Annai Kudlānei pēc nedēļas paveicās arī kazino *Viejas* Sandiego apkaimē, kur viņa atkal laimējusi 4000 dolaru un, lepmi parādot Latvijas pasi, saņēma visu summu bez jekāda atvilkuma.

Astra Moora

No kreisās: Biruta Salaka-Nelsone, Anna Kudlāne un Anita Mellepe kazino «Flamingo» mācījās jaunu spēli ar nosaukumu *Let it ride!*

No kreisās: kazino darbinieki atdod naudu, vidū mūsu šoferis Stīvens, Anna Kudlāne, Anita Mellepe

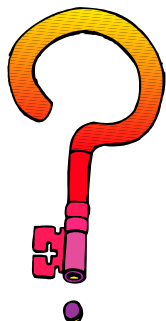

DK latviešu biedrības valdes locekle Vija Vīksne un Aldis Rauda saderinājās gadu mijā. Saderināšanās svinības notika 24. februārī Losandželosā, laulības paredzētas 2007. gada 2. jūnijā Kalamazū, Mičiganā

Latviešu ģimene no Liepājas vēlas īrēt atpūtai dzīvojamo platību (māju, dzīvokli vai ko tamlīdzīgu) augustā kādā no plūdmales pilsētām vai *Organge County* tuvumā. Lūdzu rakstīt Andrim un Gintai: today@apollo.lv

~~~~~  
 Sieviešu ansamblis «Serenāde» aicina dziedātājas visās balsu grupās.  
 Pieteikties, zvanot: 323-301-5906  
 vai rakstot: [kudlane@aol.com](mailto:kudlane@aol.com)  
 ~~~~~

«Likteņstāstu» apgādā Latvijā ar draugu atbalstu iznākusi Ilmara Bastjāņa atmiņu grāmatas trešais sējums «Pašvēsture – piemiņai» Pasūtījumus pieņem: Jānis Taube
 1700 Malcom Ave., Apt. 101
 Los Angeles, CA 90024
 Cena: \$12.00 plūs \$3 sūtīšana

Par mūsu valodu

Jautājums. Nereti raksta, ka kāds darbs «prasa daudz spēka un līdzekļu». Kādā izdevumā nesen bija lasāms teikums: «Pilsoņkaļš **prasīja** vairāk nekā 50 000 dzīvību.» Vai šajos teikumos vārds «prasīt» ir vietā?

Atbilde: Darbs «neprasa» ne spēka, ne līdzekļu. Arī kaļš neko nevar «prasīt».

Daudz labāk saprotami ir teikumi:

«Pilsoņu kaļā dzīvību zaudēja 50 000 cilvēku.»

«Darba veikšanai nepieciešams daudz līdzekļu; jāiegulda daudz darba.»

Jautājums: Vai pareizi teikumi, kādus lasām Latvijas valsts prezidenta kancelejas mājas lapā: «Es kā prezidente esmu par mūsu bruņotiem spēkiem īpaši lepna; es kā prezidente izsūtīju... es kā prezidente gribu teikt...»

Atbilde: ASV prezidents bieži savu runu sāk ar vārdiem: *As a state president...*, taču latviski nevar burtiski tulkot: es kā valsts prezidents. Pareizi: būdams valsts prezidents, es daru, solu, rīkojos, utt.

MĀKSLAS IZSTĀDES

Mākslinieka **Krisa Lūisa** (Kris Lewis) izstāde Santamonikā, Bergamot Station, *CoproNason Galery*, 2525 Michigan Ave 75 atvērta līdz februāra beigām. Galerijas mājaslapa: www.CoproNason.com; tālr.: 310-829-2156.

Izstādē ir sešas K. Lūisa gleznas, un piecas no tām pārdeva izstādes atklāšanas dienā.

Kriss Lūiss glezno portretus, un droši vien būtu ar mieru uzgleznot kāda mīļa cilvēka portretu, ja viņam to pasūtīnātu.

Līdz 22. aprīlim mākslinieces **Vijas Celmiņas** 70 zīmējumu izstāde *A Drawings Retrospective* Dienvidkalifornijas universitātes Losandželosā (UCLA) Hammera mūzejā. Izstāde atvērta otrdienās, trešdienās, piektdienās un sestdienās no plkst. 11.00 līdz 7.00; ceturtdienās no plkst. 11.00 līdz 9.00; svētdienās no plkst. 11.00 līdz 5.00; pirmdienās izstāde slēgta. Ieejas biļete: \$5; pensionāriem no 65 gadu vecuma \$3. UCLA absolventiem, studentiem un mācībspēkiem ieeja brīva. Ceurtdienās ieeja brīva visiem. Informācija: www.hammer.ucla.edu vai pa tālruni: 410-443-7000.

MUMS ZUDUŠIE

Izcils patriots mūžībā

Mūsu kopienas loceklis Kārlis Petrovskis šķīrās no mums 2006. gada 23. novembrī 97 gadu vecumā. Jāņa Taubes rīkotais piemiņas brīdis K. Petrovskim, ko vadīja prāvests Dāvis Kaņeps, notika latviešu baznīcā pēc dievkalpojuma 2007. gada 21. janvārī. Dziedājām «Tuvāk pie Dieva klūt», un bija daudz atvadu runu. Atvadu vārdus teica Dienvidkalifornijas latviešu biedrības priekšnieks Ivars Mičulis, draudzes priekšnieks un Letonijas kopas pārstāvis Jānis Lejnieks. Aivars Jerumanis atvadījās no mīļa drauga, patriota un Daugavas Vanagu «Vēstneša» redaktora. Ingūna Galviņa teica, ka pirms 24 gadiem, kad viņa ieradās Losandželosā, aizgājējs viņai bijis ceļrādis. Helmutš Braukšis pastāstīja, kā viņi kopā darbojušies Latviešu nama iegādes komitejā, cik akurāts aizgājējs bijis viemēr un visur, lai ko darījis, un bijis piemērs jaunajiem.

Dienvidkalifornijas Daugavas Vanagu apvienības priekšnieks Teodors Liliensšteins atcerējās, kā Kārlis Petrovskis viņu 1983. gadā uzaicināja iestāties DV organizācijā. DV mūža biedrs Kārlis Petrovskis darbojās apvienības valdē vairākos amatos kopš 1970. gada: bija sekretārs, informācijas nozares vadītājs, 15 gadu «Vēstneša» redaktors un par šo darbu 1983. gadā saņēma Latviešu preses biedrības goda rakstu un naudas balvu. Pirms Latvijas neatkarības atgūšanas, kad tika rīkotas dažādas demonstrācijas, K. Petrovskis vienmēr piedalījās, parasti ierodoties ar paša gatavotu plakātu. Viņa raksti par mūsu tautai svarīgāko tika ievietoti kā amerikāņu, tā latviešu laikrakstos. Vēlākajos gados, atsakoties no pastāvīgiem pienākumiem DV valdē, viņš bija DK DV apvienības revīzijas komisijas priekšnieks. 1978. gadā DV Zemes valdes priekšnieks Andrejs Spārniņš piesprauda K. Petrovskim Daugavas Vanagu zelta nozīmi. Teodors Liliensšteins arī uzsvēra, cik laipns, pacietīgs un izpalīdzīgs K. Petrovskis vienmēr bijis.

Jānis Taube par K. Petrovska dzīvi pastāstīja sīkāk:

«Kārlis piedzima un uzauga Liepājā. Jau agrā jaunībā viņš tiecās pēc izglītības. Viņš beidza Liepājas valsts tehnikuma mehanikas nozari un 1933. gadā iestājās Latvijas universitātes mehanikas fakultātē, taču līdzekļu trūkuma dēļ mācības bija spiests pārtraukt. Studijas Latvijas universitātē viņš turpināja vācu okupācijas laikā. 1935. gada Kārlim radās iespēja iestāties Latvijas kara skolā un pēc tam Augstākā kara skolā. Beidzoties Otram pasaules karam, Kārlis ar ģimeni bēgļu laivā devās uz Zviedriju, kur 1951. gadā

viņš beidza Karalisko tehnisko augstskolu Stokholmā ar civilinženiera gradu. Petrovsku ģimene 1952. gadā ieradās ASV, vispirms apmetās Filadelfijā, vēlāk pārcēlās uz Klīvlāndi pēc tam uz Losandželosu. Ohaijo pavalstī Kārlis papildinājās termodinamikā un matemātikā. Viņš ieguva profesionāla inženiera tiesības Ohaijo un Kalifornijā.

Kārļa Petrovska tieksme pēc izglītības vainagojās ar panākumiem. Kaņaskolu viņš beidza ar leitnanta pakāpi. Zviedrijā pēc augstskolas beigšanas viņš iesaistījās kādā zviedru inženieru konsultācijas firmā Upsalā, kur ar laiku kļuva par šī biroja vadītāju. Klīvlāndē viņš strādāja par vecāko inženieri gaisa dzesēšanas ierīču ražošanas firmā. 1961. gadā viņu pieņēma darbā gaisa kuģniecības firmā *Douglas* Kalifornijā. Viņu paaugstināja par vecāko inženieri, piešķīra apbalvojumu par tehniskiem uzlabojumiem un atzinības rakstus par sasniegumiem darbā.

K. Petrovskis jau jaunībā iesaistījās sabiedriskā darbā. Viņš bija Liepājas sporta biedrības Olimpija valdes loceklis un sekcijas vadītājs. Zviedrijā vadīja latviešu studentu organizāciju «Studentu novads» un 1950. gadā uzņēmās Zviedrijas latviešu apvienības priekšnieka amatu. Viņu ievēlēja Skandināvijas latviešu nacionālā fonda padomē. Divus gadus viņš bija Klīvlāndes latviešu biedrības priekšnieks, pārstāvējis biedrību ALAs kongresā. Viņš panāca, ka, atceroties Latvijas valsts dibināšanu, 1958. gada 18. novembrī Klīvlāndes centrā uzvilka Latvijas karogu.

K. Petrovskis bija Amerikas latviešu apvienības zelta mūža biedrs un Latvijas brīvības fonda dalībnieks.

Selonijā Kārli Petrovski uzņēma 1966. gadā, un no tā brīža līdz savam mūža galam viņš bija viens no aktīvākiem Selonijas locekļiem.

K. Petrovskis bija aktīvs Daugavas Vanagu organizācijā un tās valdē. Viņš bija Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs un ilgu laiku tās revīzijas komitejas priekšsēdis. Viņa revīzijas tā laika biedrības kasiešiem radīja respektu un bijību, jo tās bija pamatīgas un bieži ilga vairākas dienas. Kārlis Petrovskis izcēlās ar godaprātu un pienākuma apziņu, īpašībām, kuŗas viņš bija iemantojis, mācoties Virsnieku skolā un darbojoties Selonijā. Kārlis arī uzņēmās Latviešu virsnieku apvienības Kalifornijā priekšnieka pienākumus un pārstāvēja Amerikas latviešu republikāņu apvienību.

Pēdējais dzīves gads Kārlim bija smags, jo viņš bija zaudējis acu gaismu un dzirdi. Taču viņam nekad nezuda gara moņums, interese par pasaules notikumiem, par mūsu latviešu sabiedrību un Latviju.»

Pēc piemiņas brīža mēs vēl pakavējamies pie kafijas un Lienes Lindes sagādātām uzkodām.

K. Petrovska tuvākie radinieki ir dzīvesbiedre Paulīne, ar ko viņš apprecējās 1934. gadā, un kas tagad ir smagi slima, un meita Dzintra. Nelaiķa pelnu urna aizceļoja uz latviešu kapiem Katskiļos.

Helēna Hofmane

Draudzes Ziņas

**Manā tumšā sirdī nāci, Gaišais miera stars!
Nāc kā birztaļiņas saule Vai kā pavasar's!
Kungs, es negribētu mūžam Būt no Tevis šķirts,
Un lai sājpu stundās Tavu Gaismu sajūt sirds!
Ļauj, ak Kungs, lai rokas lieku Klusā lūgšanā:
Ved no tumšām lejām mani Saules spožumā!**

(423) Kārlis Jēkabsons

DRAUDZES AMATPERSONAS

Prāvests Dāvis Kaņeps : 611 Pruitt Dr., Redondo Beach, CA 90278	(310) 621-9572
Priekšnieks Jānis Lejnieks : 8682 Larthorn Dr., Huntington Beach, CA 92646	(714) 968-9992
Kasiere Dzintra Lejniece : 8682 Larthorn Dr., Huntington Beach, CA 92646	(714) 968-9992
Sekretāre Daina Ābele : 2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92---	(949) 443-5170
Dāmu kom. priekšniece Liene Linde : 29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291	(310) 396-5244
Dāmu kom. kasiere Viola Lācis : 2890 Tiffany Lane, Simi Valley, CA 93063	(805) 522-0185

Dievnams: 1927 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039
Tālrunis birojā (323) 664-9411; mācītājam (310) 621-9572

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes izdevums

DIEVKALPOJUMI

Ceturtdien, 1. martā plkst. 8.00 vakarā draudzes padomes sēde

Svētdien, 4. martā plkst. 11. 00 vārda dievkalpojums

plkv. O. Kalpaka bataljona un Latviešu leģiona piemiņai

plkst. 2.00 igauņu dr. dievkalpojums

Svētdien, 11. martā plkst. 11.00 dievkalpojums ar dievgaldu

plkst. 3.00 dievkalpojums Sandiego

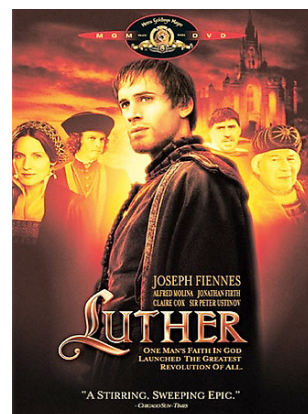
Svētdien, 18. martā plkst. 11.00 vārda dievkalpojums

DRAUDZES GADA SAPULCE

Svētdien, 25. martā plkst. 11.00 dievkalpojums ar dievgaldu
pēc dievkalpojuma filmas *Luther* izrāde; pankūku brokastis

Pūpolsvētdienā, 1. aprīlī plkst. 11.00 dievkalpojums ar dievgaldu

Lielā piektdienā, 6. aprīlī plkst. 11.00 dievkalpojums ar dievgaldu

plkst. 2.00 igauņu dr. dievkalpojums

LIELDIENU RĪTA DIEVKALPOJUMS

8. aprīlī plkst. 9.00

pēc dievk. draudzes dāmu komitejas brokastis un olu meklēšana

plkst. 2.00 igauņu dr. dievkalpojums

Svētdien, 15. aprīlī plkst. 11.00 vārda dievkalpojums

Svētdien, 22. aprīlī plkst. 11.00 vārda dievkalpojums,
pedalīsies Latvijas ansamblis «Sliekšņi un griesti» –
dziedoņi Ingus Pētersons, Iveta Kokarēviča, Ilze Luchaera,
ģitaristi un dziedoņi Vilnis Punka un Kaspars Ozoliņš,
pianists Māris Žagars

Svētdien, 29. aprīlī plkst. 11.00 dievkalpojums ar dievgaldu

Maija pēdējās nedēļas nogalē (Memorial Day): kopējs jauniešu un
Dienvīdkalifornijas, Ziemeļkalifornijas, Sandiego un Oahlandes draudzes locekļu
izbraukums Oakhurstā. Jauniešus, kuri vēlas piedalīties, lūdz pieteikties mācītājam

Jauniešu iesvētes dievkalpojums būs 3. vai 10. jūnijā

DRAUDZES DZĪVE

Ciešanu laikā

«Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenozīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums.»

Rom. 8,18

Reiz divi vīri sprieda, kāpēc dienas gaismā pie debesīm nevar saskatīt zvaigznes. Nav šaubu, ka tās turpat vēl ir; attālums no tām līdz zemei kopš rīta ausmas nav palielinājies; kāpēc tad šīs varenspožās spuldzes dienas gaismā izbāl? Viens no vīriem zvērēja, ka tās var ieraudzīt, nokāpjot dziļā akā. Otrs vīrs to apstrīdēja, bet piekāpās, jo gribēja viņa teoriju atspēkot. Vīru akā ielaida zināmā dziļumā un vaicāja, vai zvaigznes ir redzamas. Viņš atbildēja, ka nesot. Tad viņš nokāpa vēl dziļāk, un viņam jautāja to pašu. Tikai akā pietiekami dziļi nokāpis, viņš atbildēja, ka redzot zvaigznes dienas laikā pie debesīm.

Ja tu pats nokāpsi diezgan dziļi akā, arī tu ieraudzīsi pie debesīm zvaigžņu garīgo mirdzumu. Tāpat cilvēkam, kuŗš ir ar mieru sadarboties ar Dievu un iegrib to, ko Dievs viņam ir novēlējis, šim cilvēkam dziļā pārbaudījuma un ciešanu aka ir vieta, no kurienes tas varēs ieraudzīt garīgās zvaigznes. Tad viņš ticēs un zinās, ka pāri tām un cauri tām parādās Dievs. Šis Dievs ir mīlestība.

(Tulkots no

Clarence E. Macartney grāmatas *Illustrations*)

Jūsu mācītājs

Māsu draudzes

Kopš 1997. gada mūsu draudze pieņem ziedojumus, lai samaksātu par siltām pusdienām trūcīgiem bērniem Neretas skolā. Neretas draudzei 40 skolēnu paēdināšanai mēs sūtam 500 dolaru mēnesī. Sirsnīgs paldies visiem, kuŗi līdz šim atbalstījuši šo svētīgo palīdzības darbu. Ventūras dāmu dzimšanas dienu grupiņa jau vairākus gadus kopīgi ziedo, citai citu apsveicot dzimšanas dienā, vai arī atvadoties no kādas mūžībā aizsauktas grupas locekles. Nesen saņemts 200 dolaru kopējs ziedojums no Violas Lāces, Birutas Šulcas, Gunas Sondoras, Annas Teteres, Tamāras Kalniņas Gučkovas, Ritas Daņilovas un Ritas Ābeles, pieminot mirušo draudzeni Annu Tolku. Diemžēl ziedojumi sāk sarukt, ar tiem nepietiek, lai varētu katru mēnesi Neretas draudzei nosūtīt apsolītos 500 dolarus. Ir ieteikumi, kā nodrošināt pusdienas Neretas bērniem. Viens ieteikums – «adoptēt», samaksājot pusdienas vienam bērnam uz zināmu laiku.

Par \$12.50 ziedojumu viens bērns ēdīs pusdienas veselu mēnesi; par \$112.50 ziedojumu viens bērns ēdīs pusdienas veselu mācības gadu.

Vai esi ar mieru adoptēt vienu bērnu un sagādāt viņam pusdienas nākamā mācību gadā, ziedojot \$112.50?

\$112.50 x 40 = \$4,500 – visiem 40 trūcīgiem bērniem būs iespēja ēst siltas pusdienas visu mācības gadu!

Adoptētāji:

Lilija Strungs, Daina Ābele, Tamāra Rūsis, Dziesma, Ēriks & Annija Teteris, Rita Ābele, Dace & Valdis Pavlovskis, Biruta Schultz, Ilma & Aleksis Briška, Anonims, Anna Ābele, Liene Linde & Karolīne Linde

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes GADA SAPULCE

**Svētdien, 2007. gada 18. martā
plkst. 12.15 dienā (tūlīt pēc dievkalpojuma)
baznīcas zālē 1927 Riverside Dr., Losandželosā**

Darba gaita:

- 1. Sapulces amatpersonu izraudzīšana;**
- 2. Iepriekšējās gada sapulces protokola nolasišana un pieņemšana;**
- 3. Draudzes amatpersonu ziņojumi;**
- 4. Latviešu nama pārvaldes ziņojumi;**
- 5. 2006. gada budžetu (padomes un dāmu komitejas) pārskats;**
- 6. Revīzijas komisijas ziņojumi;**
- 7. 2007. gada budžetu projektu apstiprināšana;**
- 8. Draudzes amatpersonai vēlēšanas;**
- 9. Dažādi jautājumi, ierosinājumi un priekšlikumi.**

Ja izziņotajā laikā, plkst. 12.15, nesanāks statūtos noteiktais kvorums (1/6 balstiesīgu draudzes locekļu), tad vienu stundu vēlāk, plkst. 1.15 dienā notiks otra sapulce ar tādu pašu darba gaitu, un tā būs tiesīga lemt par visiem jautājumiem pie jebkuŗa dalībnieku skaita.

Piezīme:

Balstiesīgs ir katrs iesvētīts draudzes loceklis, kas nokārtojis maksājumus draudzei par 2006. gadu, kā arī 2007. gadā no jauna iestājušies locekļi.

Aicinām draudzes locekļus piedalīties sapulcē koplā skaitā.

Dienvidkalifornijas latviešu ev. lut. draudzes valde

DRAUDZES DZĪVE

DZIMUMDIENAS APRĪLĪ

1. Liene Zemjānis
4. Uldis Stepe
6. Sandra Tolks
7. Leo Veiss
10. Annija DziesmaTeteris
11. Dzintra Švarcs
12. Ilze Mattson, Aija Mattson
15. Tālivaldis Dumpis Jr.
18. Aira Veiss, Anita Circenis
21. Sarma Zemjānis
26. Jānis Janavs
27. Gunārs Krūmiņš, Aleksandrs Berkolds
28. Andrejs Zinbergs
29. Rīta Pētersons, Velta Nichols,
Valdis Pavlovskis
30. Alfrēds Raisters

DZIMUMDIENAS MAIJĀ

5. Velta Dambītis, Sandra Kaņeps
12. Rota Šmits
15. Ērika Bastjānis, Edgars Jacobsons
17. Jānis Lejnīeks
19. Guntars Šulcs, Ausma Blūmentāls
20. Egils Ozoliņš
21. Lāra Ērika Tolks
22. Dzidra Bitītis
23. Viola Lācis
25. Velta Šteinbergs
26. Aurora Zemjānis
28. Valentīns Dābols, Arnis Tolks
30. Omula Pencis

Sirsniņi sveicam visus jubilārus!
Draudzes mācītājs prāv. Dāvis Kaņeps
un Draudzes padome

PATEICĪBA

Pateicamies Oskaram Martinsonam no *Costa Mesa* pilsētas par sevišķu ziedojumu – 1000 dolaru draudzes darbam un vajadzībām. Sirsnīgs paldies Oskaram un viņa ģimenei par atbalstu un novēlam viņiem visiem gaišu un veselības pilnu Jauno gadu.

Draudzes padome

Jēzu, dod mums spēku nest mūsu krustu –

- Kad izjūtam pasaules sāpes un līdzjutībā vienojamies ar visiem cietējiem uz zemes...
 - Kad jāpieņem izšķirīgi lēmumi un jāizdara svarīga izvēle...
 - Kad paliekam nomodā kopā ar cietēju un nedziedināmi slimo...
 - Kad drošība ir apdraudēta...
 - Kad nospiež gadu nasta, miesas vai gara slimība...
 - Kad raizes un rūpes laupa mieru un mūs pārņem satraukums un bailes...
 - Kad glabājam senus ievainojumus un kad tiekam aicināti sniegt un pieņemt piedošanu...
 - Krustā sistais Jēzu, palīdzi mums katru dienu no jauna pieņemt mūsu krustu, lai caur šiem krustiņiem mēs varētu kļūt tuvāki Tev. Āmen.
- (No 2007. gada Baznīcas gadagrāmatas)

STATISTIKA

datums	skaits	dievgaldnieki	kollekte	skolas saime	kollekte/ ind
1/7/2007	26		\$164.00		\$6.31
1/14/2007	24	18	\$186.50	21	\$7.77
1/21/2007	27		\$240.00	20	\$8.89
1/28/2007	20	18	\$175.00	19	\$8.75
2/4/2007	22		\$119.00		\$5.41

Kārlis Petrovskis

dzimis 1909. gada 3. oktobrī Liepājā
miris 2006. gada 22. novembrī
Reseda, CA

**Piemiņas svētki bija 2007. g. 21. janvārī
plkst. 12.30 draudzes baznīcā.**

Kalni atkāpsies un pakalni sakustēsies, bet Mana žēlastība no tevis neatkāpsies un Mana derība nešaubīsies, saka tas Kungs, tavš Apzēlotājs. (Jes. 54,10)

Vilma Drumalds

dzimusi 1907. gada 30. decembrī Latvijā
mirusi 2006. gada 7. novembrī
Alhambra, CA

**Izvadīšanas dievkalpojums bija Rose Hills
kapos 2006. gada 15. novembrī, un neliķe turpat
guldīta Dieva mierā.**

*Mana dvēsele ir līksma par manu Dievu, jo Viņš mani
ieģērbis pestīšanas drānās, ar taisnības svārkiem Viņš
mani ir apsedzis... (Jes. 61,10)*

LOSANDŽELOSAS LATVIEŠU NAMA BIJUŠĀ UZRAUGA IMANTA TILGASA IZVADĪŠANA

**Losandželosas latviešu kopienas ilggadējo
locekli Imantu Tilgasa izvadīja no dzimtas
mājām «Pauriem» Lejasciema pagastā,
Gulbenes rajonā**

**Imanta brālis Ēriks Tilgass nes pelnu urnu guldīšanai
kapsētā, viņam līdzās Imanta māsa Maiga Tilgasa**

**Imanta Tilgasa pelnu urnu no Losandželas uz Latviju Kazimirs Laurs aizveda 2005. gada oktobrī.
Izvadīšana notika 2006. gada 1. jūlijā, Imanta vārdadienā. Imanta mirstīgās atliekas guldītas
Lejasciema kapos līdzās vecākiem. Lai Imantam salda dusa dzimtenes smiltajā!**

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
LATVIEŠU SABIEDRISKAIS CENTRS
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CALIF. 90039-37

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE
PAID
Permit No. 78
NORTH HOLLYWOOD, CA

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Skaitlis aiz adresāta vārda un uzvārda rāda, **par kādu gadu** biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

B nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **A** nozīmē «IB abonents»;

S nozīmē «students»; **P** nozīmē «paraugeksemplārs».

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs.

Nosūtu Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 200_ . gadu\$ 25.00

Biedru nauda ģimenei – \$40

Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!

(nevajadzīgo svītrot)

Nevēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs,

bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.

Nosūtu abonēšanas maksu par 200_ . gadu\$ 35.00

Esmu students. Vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.

Nosūtu abonēšanas maksu par 200_ . gadu\$ 5.00

Papildus ziedoju Dienvidkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

Čekus lūdzam rakstīt: LATVIAN ASSOCIATION OF SO CALIF., un nosūtīt:

Mr. Janis Taube, 1700 Malcolm Ave, #101, Los Angeles, CA 90024

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības informācijas tālrunis: 323-663-6267

Nama tālrunis: 323-669-9027

Dienvidkalifornijas latviešu nams atrodas Losandželosā, 1955 Riverside Drive, un sasniedzams ar 93. autobusu (Glendāle, San Fernando) un ar 96. autobusu (Sherman Oaks) – Newell un Riverside Drive pietura